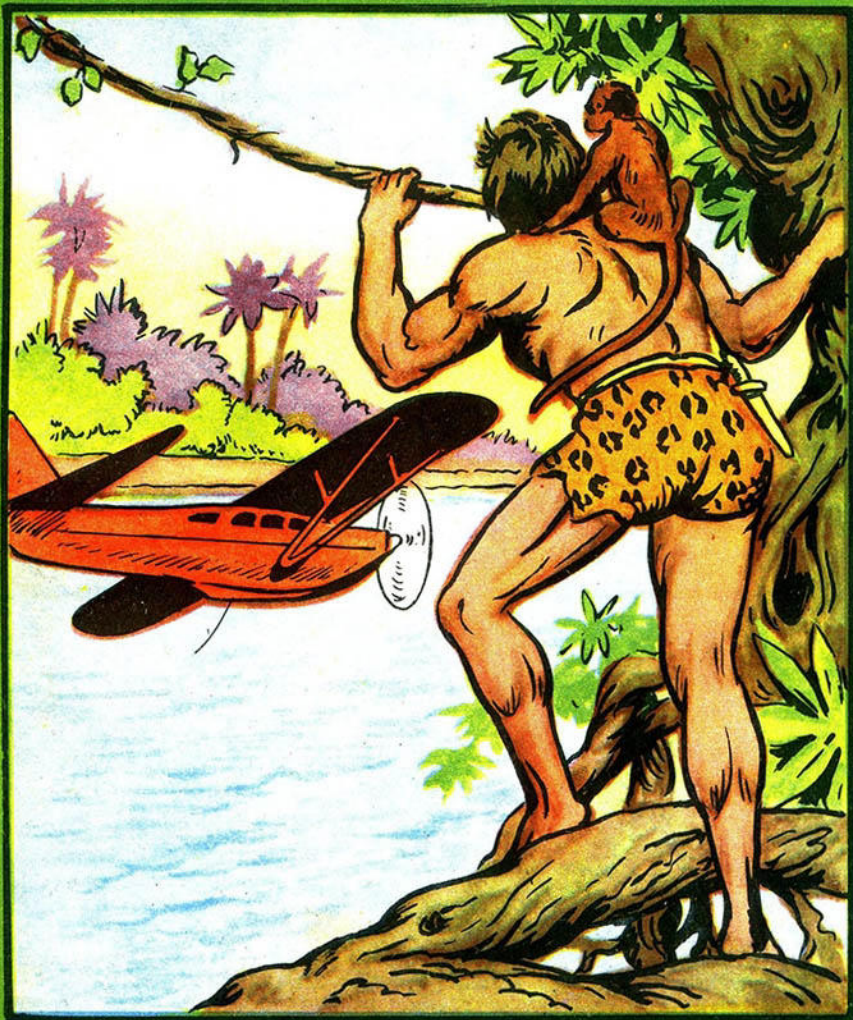

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 7 Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΡΙΩΝ

Μπαμπαλοῦ ! Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Γκρέκο πρέπει νὰ πεθάνη.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΠΥΡΡΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 7^{ον}

Ο ΓΚΡΕΚΟ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΗ

— Γκομέν κατάλοβες τώρα ;
— Μάλιστα κύριε Βαρώνε .
— Κότταξε. Σήμερα έχουμε Κυριακή Πέμπτη με Παρασκευή πρέπει νὰ εἶσαι ἐδῶ. Θὰ πάρεις τὸ ὕδροπλάνο με τὸ ὁποῖο ξανάρθες τὴν ἄλλη φορὰ καὶ ποῦ ἐτοιμάζεται τώρα

νάρθη ἐκεῖ. Ὁ πιλότος του θὰ σὲ συναντήσῃ μόλις φτάσῃ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ ὁδηγίες. Σύμφωνα λοιπόν ;

— Σύμφωνα κύριε Βαρώνε.

Ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα ὅταν ὁ Βαρώνος Ἐρνέστος ντὲ Πολινιάκ ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ στὸν Γκρέκο γιὰ τὸ ταξίδι

του στη χώρα των Ἰνδιῶν (*) ἀποφεύγοντας σκοπίμως και για λόγους που θά ἀναφέρουμε πάρα κάτω νά ἐξηγήση τήν πραγματική αἰτία αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ.

Τό βραδάκι λοιπόν που βρέθηκαν για λίγο μόνοι, ὁ Βαρῶνος χωρίς περιστροφές εἶπε στόν ἥρωά μας.

— Κύριε Γκρέκο τι θά λέγατε ἂν σᾶς πρότεινα νά κάνουμε ἕνα ταξιδάκι με τὸ ἀεροπλάνο; Ὑπάρχουν τόσα ὠραῖα μέρη στόν κόσμο που πρέπει νά τᾶ γνωρίσετε.

— Θά δεχόμουν εὐχαρίστως κύριε Βαρῶνε, ἀποκρίθηκε ὁ Γκρέκο πού στὰ μάτια του ἔλαμψε ἡ ἐπιθυμία τοῦ ταξιδιοῦ, ὅμως εἶναι δύσκολο για μένα, ἔχω ἀναλάβει ἐδῶ ὑποχρεώσεις που με ἀναγκάζουν νά μὴν μπορῶ νά τὸ κουνήσω ἀπὸ τὴ Ζούγκλα.

— Καί ποιές εἶναι αὐτές οἱ ὑποχρεώσεις σας; ρώτησε με ἀπορία ὁ Βαρῶνος τὸν ἥρωά μας, κυττάζοντας τον συγχρόνως ἐξεταστικά.

Ὁ Γκρέκο δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἦταν φανερό πὼς κάτι τὸν ἐμπόδιζε νά μιλήσει. Κάτι πού ἴσως δὲν θά ἤθελε νά πῆ. Ὅμως ὁ Βαρῶνος πού κατᾶλαβε τήν αἰτία τοῦ δισταγμοῦ του και θέλοντας νά τὸν ἐνθαρρύνει, τοῦ εἶπε.

— Νομίζω αὐτὸ που σᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι τὸ ζήτημα τῆς γυναικός σας. Ἄν δὲν κάνω λάθος, κανεὶς δὲν εἶναι σέ

θέση νά σᾶς ἀπαγορέψει νά τὴν πάρετε μαζί σας. Τὶ ὄργη θά τὴν ἀφήσετε νά τὴν φᾶνε τᾶγρια θεριά τῆς Ζούγκλας; Κι ὕστερα θαρῶ πὼς ἡ θέση ἐνὸς ἀνθρώπου ὅπως ἐσεῖς δὲν εἶναι ἐδῶ ἀλλὰ κάπου ἄλλο σέ μιὰ πολιτεία, ἄς ποῦμε, με ὠραίους δρόμους και ψηλά εὐρύχωρα σπίτια...

Εἶναι φανερό πὼς ὁ Βαρῶνος προσπαθοῦσε νά κεντήση τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συνομιλητοῦ του για τὸ ταξίδι αὐτὸ κάνοντάς τον μάλιστα και νά τὸ ἐπιδιώξει.

Ὁ Γκρέκο εὐχαριστήθηκε ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ βαρῶνου, ἀμέσως ὅμως τὸ πρόσωπό του σκοτεινίωσε και τὸ βλέμμα του πάλι ἐπῆρε μιὰ θλιμμένη ἔκφραση.

— Κύριε Βαρῶνε, εἶπε σιγά, Για νά φύγω ἐντελῶς ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μου εἶναι ἀδύνατον. Ξέρω πὼς τ' ἄλλα μέρη εἶναι ὠραία με τοὺς μεγάλους δρόμους τους και τὰ ψηλά τους σπίτια ὅπως λέτε. Ὁ πατέρας μου πού ἦταν κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων και εἶχε γυρίσει ὅλο σχεδόν τὸν κόσμο, ὅταν ἤμουν μικρὸς μοῦ διηγῶταν τὰ ταξίδια του στίς διάφορες πολιτείες και χῶρες. Μοῦ εἶχε πῆ τόσα και τόσα πράγματα γι' αὐτές και πρὸ παντός για τὴν πατρίδα μου τὴν Ἑλλάδα, πού ἀπὸ τότε ὁ πόθος μου εἶναι νά γνωρίσω ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμορφα μέρη. Μά ὅπου και νά πάω κι ἂν ἀκόμα γνωρίσω ὅλες τίς ὁμορφιές τοῦ κόσμου, θέλω νά γυρίσω πίσω ἐδῶ στη Ζούγκλα, στὸ μέρος που γεν-

νήθηκα και ποῦ εἶναι θαμένοι οἱ γονεῖς μου. Ὑστερα γιὰ νὰ κάμω αὐτὸ τὸ ταξίδι πρέπει νὰ πάρω μαζί και τοὺς φίλους μου οἱ ὁποῖοι ἦρθαν ἐδῶ γιὰ μένα κι' ὅπως καταλαβαίνετε θὰ ἦταν ἄσκημο νὰ τοὺς ἀφήσω περιμένοντας μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή μου.

Ὁ Βαρῶνος ποῦ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ ἥρωά μας τὰ βόηκε σωστά και δικαιολογημένα. Ἐξυπνος δὲ καθώς ἦταν και θέλοντας μὲ κάθε τρόπο νὰ τραβήξῃ τὸ Γκρέκο σις Ἰνδίες γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπόθεσι τοῦ διαμαντιοῦ, εἶχε σκοπὸ νὰ ὑποβληθῇ και σις μεγαλύτερες ἀκόμη χρηματικὲς θυσίαι. Χωρὶς λοιπὸν νὰ διστάσῃ γιὰ τὰ μελλοντικὰ του ἔξοδα, εἶπε χαμογελῶντας στὸ φίλο μας

— Κύριε Γκρέκο. Ἐγὼ θέλω μιὰ ποῦ γνωριστήκαμε νὰ σὰς προσφέρω ἕνα ἁμορφοταξιδάκι. Θὰ ἦτανε δὲ μεγάλη μου χαρὰ ἀφοῦ ἔχουμε γίνει τόσο φίλοι μὲ σὰς και μὲ τοὺς ἄλλους κυρίους νὰ φεύγαμε ὅλοι ἔτσι ὅπως εἴμαστε. Αὐτὸ νομίζω πὼς δὲ θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα συνέχισε ὁ Βαρῶνος, προτείνω νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴν Ἀσία και μάλιστα τὴ χώρα τῶν Ἰνδιῶν ποῦ τὸ μυστήριό της και τὸ μεγαλεῖο της ἐξασκοῦν στὸν κάθε ἐπισκέπτη μιὰ παράξενη και γλυκεῖα γοητεία. Ὑστερα ἀγαπητέ μου μποροῦμε νὰ ταξιδέψουμε και σ' ἄλλες χώρες ἐκτός ἂν θέλετε νὰ γυρίσετε πίσω στη Ζούγκλα. Τί λέτε λοιπὸν κύριε Γκρέκο δέχεστε;

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀπάντησε μὲ ἐνθουσιασμό ὁ γενναῖος φίλος μας.

Σὲ λίγο τὸ νέο μεταδόθηκε σ' ὅλη τὴν κατασκήνωσι. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ χάρηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ χοντρὸς φίλος μας ὁ Πατατίας ποῦ εἶπε στη Μαίρη.

— Μαιράκι μου. Πάντα λογάριαζα νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι σις Ἰνδίες, μὰ μοῦ λείπανε τὰ ταξιδευτικά. Ἔτσι παρηγοριόμουνα βλέποντάς τες στὸν κινηματογράφο. Μὰ τώρα σωθῆκανε τὰ ψέματα και θὰ τις δοῦμε στὴν πραγματικότητα.

Οἱ Γερμανοὶ ἐντομολόγοι συμφώνησαν κι' αὐτοὶ νὰ ταξιδέψουν μαζί μὲ τὸ Γκρέκο εὐχαριστημένοι ποῦ θὰ συνέχιζαν τις ἔρευνές τους και στη Ζούγκλα τῶν Ἰνδιῶν.

Ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ ἔμειναν σύμφωνοι, ὁ Βαρῶνος μεταχειριζόμενος τὸ ὑπερατλαντικὸ τηλέφωνο τῆς Μαίρης εἰδοποίησε τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Γκομὲν ποῦ τὸν περίμενε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Νταρεσσαλάμ ὅτι σὲ πέντε μέρες πρέπει νὰ βρῆσκειται στη Ζούγκλα πέρνοντας πάλι τὸ ἴδιο ὕδροπλάνο ποῦ εἶχε ξαναρθῇ και ποῦ θὰ ἐτοιμάζεται αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ φύγῃ. Τότε ὁ Γκομὲν διαβεβαίωσε τὸν κύριό του νὰ μείνῃ ἡσυχος και ἡ διαταγὴ του θὰ ἐκτελεστῇ.

Η ΠΑΓΙΔΑ

‘Ασφαλώς τώρα ό άναγνώστης θ’ άναρωτιέται γιατί ό Βαρώνος άποσιώπησε από τούς φίλους μας τήν πραγματική αίτία του ταξιδιού αυτού και ιδιαίτερα μάλιστα από τό Γκρέκο.

Είναι γνωστό πώς ό σκοπός του ταξιδιού δέν ήταν άλλος παρά μόνον ή ύπόθεσησ του «Γαλάζιου διαμαντιού» που βρισκόταν στις ‘Ινδίες μέσα σ’ ένα ναό, και που ό Βαρώνος ζητούσε με όποιονδήποτε τρόπο να τό άποκτήση. ‘Ομως ποιός λόγος τόν έμπόδιζε ν’ άνακοινώση τό σκοπό αυτόν; ‘Απλούστατα. Είπαμε πώς ό Βαρώνος ντε Πολινιακ τήν ύπόθεσησ.. του «Γαλάζιου διαμαντιού» τήν είχε αναλάβει συνεταιρικά με τήν φίλη του ‘Ελιζαμπετ και πώς ύπολόγιζαν όταν ήντουσαν άκόμη στο Παρίσι, να δώσουν στον άνθρωπο που θά τούς βοηθούσε στην έπιχείρηση τό ένα τρίτο της όλικής χρηματικής αξίας του περιφήμου αυτού διαμαντιού όταν θά έρχόταν στα χέρια τους. ‘Ομως τήν τελευταία στιγμή ή ‘Ελιζαμπετ έλλαξε γνώμη και είπε στο φίλο της.

— ‘Ερνέστο, είναι κουτό αυτό που άρχικά σκεφτήκαμε. Νά δώσουμε δηλαδή στο βοηθό μας τό τρίτο τής αξίας του διαμαντιού. ‘Εγώ έχω τή γνώμη πώς δέν πρέπει να πούμε στον Γκρέκο καθόλου για άμοιβή γιατί θά καταλάβη πώς προκειται για κλοπή και όπωσδήποτε θ’ αντιδράση. Μάλιστα

πρέπει και να τοδ άποκρίψουμε έντελώς τήν αίτία του ταξιδιού αυτού. ‘Ετσι θά είμαστε πιο σίγουροι πώς θά τέν πάρουμε μαζί μας γιατί θά νομίζη πώς τό ταξίδι αυτό θά έχη σκοπό... τουριστικό. ‘Επίσης μάς συμφέρει να πάρουμε μαζί και τούς φίλους του και ιδιαίτερα τό Χούλα που είναι έξυπνότατος και πολύ ίκανός. Μη ξεχνάς δε πώς μη ξέροντας αυτοί τόν πραγματικό σκοπό, θάρθουν μαζί μας άπυπτοι και θά δουλέψουν για μάς χωρίς καθόλου να τό καταλάβουν. ‘Ετσι και κέρδος θά έχουμε και θά μάς τό θεωρούν ύποχρέωση που τούς μάθαμε και τόν κόσμο. ‘Ε, τί λές ‘Ερνέστο και σύ, είπε τέλος ή ‘Ελιζαμπετ κυτάζοντας κατάματα τό φίλο της.

‘Ο Βαρώνος που βρήκε πολύ λογικό τό σχέδιο τής φίλης του συμφώνησε μαζί της κι ‘Ετσι δέν άνακοίνωσε άπολύτως τίποτε σε κανένα για τήν ύπόθεσησ του «Γαλάζιου διαμαντιού» αφήνοντάς τους να νομίζουν πώς όταν έμαθε τά κατορθώματα του γενναίου ‘Ελληνα, έφυγε από τήν πατρίδα του και ήρθε στη Ζούγκλα για να τόν γνωρίση. ‘Επειδη δε ένθουσιάστηκε πολύ από τή γνωριμία του αυτή, και έπειδη ήταν πολύ πλούσιος άποφάσισε να προσφέρη στον καινούργιο φίλο του ένα ταξιδάκι με άεροπλάνο άρχίζοντας από τή χώρα των ‘Ινδιων.

‘Η συμφωνία λοιπόν κλείστη, στηκε και ό Γκρέκο άρχισε να έτοιμάζεται για τό ταξίδι

αυτό ποδ ήταν τὸ μεγαλύτερο δειρό του.

Ὁ Χούλα ἐνθουσιασμένος κι' αὐτός ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη τύχη του, δὲν μπορούσε νὰ συγκρατηθῆ ἀπ' τὴν χαρὰ του.

Ὁ Παταίας ὅπως εἴπαμε ἦταν γεμάτος ἰκανοποίηση ποδ θὰ πήγαινε στὶς Ἰνδίες καὶ μάλιστα μαζί με τὸ Γκρέκο, ὅπως ἐπίσης ἦταν ἰκανοποιημένοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐντομολόγοι ποδ θὰ συνέχιζαν τὶς ἐρευνές τους στὴ Ζούγκλα τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ Τάκου—Λῆ καὶ ἡ Χάο δὲν εἰδείχναν τόσο μεγάλα ση-

μεῖα ἐνθουσιασμοῦ, ἀρκεὶ ποδ θὰ ἦταν πάλι κοντὰ στὸν προσφιλῆ των Γκρέκο. Μόνον ἡ Μσίρη φαινόταν λυπημένη γιατί ἐπρεπε τώρα νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Ἑλλάδα, μιά καὶ ἡ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ τῆς εἶχε λήξει πιά.

Ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ φλόγα ποδ αἰσθάνθηκε ἀρχικὰ γιὰ τὸν ἥρωά μας εἶχε τώρα μεταβληθῆ σὲ μιά τίμια καὶ ἀδερφικὴ ἀγάπη. Θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μετὰ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν γνωριμία τοῦ δ-

Ὁ Καπούα διέλεξε δύο Μπομπалоῦ καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάνε πρὸς τὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κατεσκοπεύουν καλὰ τὸ μέρος.

μορφου και γενναίου "Ελληνα που ή δύναμή του και ή ανδρεία του είχε γνωσθή σ' ό-λόκληρο τόν κόσμο.

Τά πράγματα λοιπόν είχαν κανονιστή όλα και τó ταξίδι αποφασίστηκε νά γίνει τó πρωί τού επόμενου Σαββάτου.

Ό Γκρέκο που ό αναγκαστικός χωρισμός από τούς αγαπητούς του φίλους τó Μπάμπο, τή Μάμο και τόν Κίτσο τόν είχε αφάνταστα στενοχωρήσει σκέφτηκε νά παρακαλέση τó φίλο του Γιάν και βασιλιά τών Κιτρινανθρώπων νά τούς κρατήσει στόν καταυλισμό του όσον καιρό εκείνος θά έλειπε.

«Έτσι πρέπει, σκέφτηκε. "Όταν θά βρίσκονται κοντά στο Γιάν που τόν γνωρίζουν δέν θά στενοχωρούνται και πολύ.»

Η σκέψη αυτή τόν ανακούφισε και ήσυχος κάπως, λογάριάζε νά πάη πρós συνάντηση τού Γιάν μιά από αυτές τις μέρες.

ΚΑΠΟΥΑ Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

"Όταν ό Καπούα και ό Κάγια—Μούγια έφτασαν στόν καταυλισμό τους βρίσκόντουσαν σέ αξιοθρήνητη κατάσταση. Κουρασμένοι και άπνοι καθώς ήσαν πήγαν κατ' εούθειαν στίς καλύβες τους και κοιμήθηκαν. Οι άγριοι Μπαμπολο που τούς είδαν έτσι, άπόρησαν μη ξέροντας τί συνέβη στους δυό άρχηγούς τους. "Όμως τήν άλλη μέρα ό μάγος Καπούα που τó μήσεσ του πιά

για τόν άσπονδο έχθρό του είχε κορυφωθεί, κάλεσε όλη τή φυλή στο μικρό άνοιχτό χώρο που ήταν τó άγαλμα τού Θεού. Ρά και τούς είπε τήν αίχμαλωσία αυτού και τού άρχιερέα από τó Γκρέκο, άποφεύγοντας έννοείται νά θιξη τó ζήτημα τού μαγικού φίλτρου που άλλως τε ήταν άγνωστο στους Μπαμπολο.

Άφού επί μία ώρα τούς μιλούσε φροντίζοντας νά τούς εξαγρίωση όσο μπορούσε πιο πολύ, κατέληξε.

— Μπαμπολο. "Όπως σάς είπα ό Γκρέκο πρέπει νά πεθάνη γιατί πρώτα μάς έκλεψε τή βασίλισσά μας και τήν έκανε γυναίκα του. Η Ιεροσυλία αυτή τιμωρείται όπως ξέρετε με θάνατο. "Υστερα μάς πήρε τó πιο όμορφο κοριτσιό μας τή Χάο και ξεμάλισε τó πιο άντρειωμένο παλληκάρι μας τó Χούλα παίρνοντάς τον μαζί του και κάνοντάς τον δούλο του. "Όλ' αυτά δέν τά ήξερα, μά ό Μπουμπού μιά μιά μέρα τούς είδε και ήρθε νά μου τó πη. Τότε πήγαμε μαζί με τόν άρχιερέα και διαπιστώσαμε ότι ήταν άλήθεια. "Ό Γκρέκο άρπαξε τή βασίλισσά μας και τή Χάο ότιαν γύριζαν από τά ιερά πνεύματα τού τίς είχαν κρατήσει τρεις μέρες, όπως είχαν κρατήσει και τó μεγάλο μας άρχιερέα Κάγια-Μούγια.

Τρομαχτικές κραυγές και άλαλαγμοί άκουστήκαν τότε από τά στόματα τών άγριων που τά λόγια τού Καπούα

τούς είχαν έρεθίσει όσο καμιά άλλη φορά.

— Θάνατος στο Γκρέκο φώναζαν. Θάνατος. Έχει μολύ. νει τή θρησκεία μας και ό Θεός Ρά θά μάς καταραστή άμα τόν άφήσουμε. Θάνατος. Θάνατος.

Ήσαν τόσο άγριεμένοι οι Μπαμπαλού που ό Καπούα για να τούς ήσυχάση τούς είπε πώς ή τιμωρία του θά γίνη σήμερα κι' όλας.

— Όμως, συνέχισε, αυτοί οί άτιμοί φίλοι του Γκρέκο είναι πολύ έξυπνοι και κρατούν πάντα μαζί του ένα μικρό όπλο που σκοτώνει από μακριά. Έπίσης αυτό τό όπλο κάνει τρομακτικό κρότο. Είναι λοιπόν επικίνδυνο να τά βάλουμε μαζί τους γιατί τά δικά μας όπλα είναι πολύ άδύνατα. Με τό όδору δέν μπορείς να έχης έλπίδες έπιτυχίας όταν ό άλλος σου στέλνει τό θάνατο από είκοσι μέτρα μακριά. Γι' αυτό σκέφτηκα κάτι που θά μάς δώση όπως δήποτε τή νίκη.

Όλων των άγρίων τά μάτια ήσαν καρφωμένα στη μακρόστενη φάτσα του Καπούα που τό όφος είχε κάτι τό σατανικό

Τά μαύρα στήθια των Μπαμπαλού άνεβοκατέβαιναν γρήγορα και στά πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένη ή άγωνία.

Γιά μία στιγμή ήνας φώναξε.

— Και πού είναι αυτό που θά μάς δώση τή νίκη μεγάλη Καπούα ;

— Οι Μπαγκούπας, άπάντησε ό μάγος με τέλμη.

Άναστάτωση παρουσιάστηκε στον όχλο των άγρίων και ψιθυροί άποδοκιμασίας άκούστηκαν. Όμως ό Καπούα που περίμενε αυτή τήν έκδήλωση των Μπαμπαλού, τή δικαιολογημένη έλλωστε άφοδ οι Μπαγκούπας ήταν έχθροί τους, τούς είπε.

— Καταλαβαίνω τήν έκπληξή σας μά πρέπει να συνθηκολογήσουμε με τούς Μπαγκούπας για να χτυπήσουμε τό Γκρέκο. Οι Μπαγκούπας έχουν για όπλα τους τόξα και βέλη που τούς έπιτρέπουν να πολεμούν από μακριά. Έτσι κάνοντας μία συμμαχία μ' αυτό τούς γινόμαστε πιο πολλοί, διαθέτουμε πιο καλά όπλα κι' έχουμε περισσότερες πιθανότητες έπιτυχίας. Όσον άφορα τόν Γκρέκο θά τόν αναλάβω έγώ. Πρέπει αυτόν να τόν πιάσουμε ζωντανόν και να τόν θυσιάσουμε έδω στο άγαλμα του Θεού Ρά. Άλλοιως τά ιερά πνεύματα θά είναι διαρκώς θυμωμένα μαζί μας. Γι' αυτό λοιπόν σκέφτηκα να πάω έγώ και να μιλήσω στο βασιληά των Μπαγκούπας τόν Κόρο, (*) πέρνοντας μαζί μου και δυό γενναίους πολεμιστάς.

— Ποιός θέλει τώρα νάρθη μαζί μου ; φώναξε ό Καπούα ένώ τά μάτια του πετούσαν σπίθες.

Μία λέξη άκούστηκε ταυτόχρονα από όλα εκείνα τά άγρια στόματα.

(*) Διάβασε τό τεύχος ύπ' άριθ. 4.

— Χολουγιά, Καπούα. (*Ερ-
χομαι ἐγώ Καπούα)

Τότε ὁ τρομερὸς μάγος τῆς
φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ πήρε
δυὸ πολεμιστὰς καὶ ξεκίνησε
ἀμέσως γιὰ τὸν καταυλισμὸ
τῶν Μπαγκούπας μὴ γνωρί-
ζοντας βέβαια πῶς ὁ Κόρο δὲ
ζούσε πιά.

ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ ΚΑΙ ΜΠΑΓΚΟΥΠΑΣ

Ὅταν ὁ Καπούα μὲ τοὺς
δυὸ πολεμιστὲς ἔφτασαν ἐξω
ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ τῶν ἐχ-
θρῶν τους, οἱ Μπαγκούπας
ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῆ ἐν τῷ
μεταξὺ ἀπὸ τοὺς σκοπούς τους
καὶ ἀπὸ τὰ τὰμ-μὺμ, ἔτρεχαν
παραξενεμένοι νὰ δοῦν τί γυ-
ρεύουν οἱ τρεῖς Μπαμπαλοῦ
ποὺ ἐρχόντουσαν στὸ κονάκι
τους.

Ὁ Μάσσα ὁ γέρω-σοφὸς
καὶ δάσκαλος τῆς Περρουί,
τῆς θυγατέρας δηλαδὴ τοῦ
Κόρο ποὺ τὴν εἶχε πάρει ὑπὸ
τὴν προστασία της ἡ Μαίρη
ὅπως ἔχουμε διαβάσει σὲ προ-
ηγούμενα κεφάλαια τῆς Ἱστο-
ρίας μας, μαζὺ μὲ πέντε Μπαγ-
κούπας πῆγε νὰ προὔπαντήση
τοὺς τρεῖς Μπαμπαλοῦ καὶ νὰ
τοὺς ρωτήσῃ τί θέλουν.

Ὅταν σὲ λίγο συναντήθη-
καν οἱ Μπαμπαλοῦ ἔβρισαν τὰ
ὄπλα τους στὴ γῆ καὶ προχώ-
ρησαν ξαρμάτωτοι πρὸς τὴν
ὀμάδα τῶν Μπαγκούπας ποὺ
κι' αὐτοὶ ἔκαναν τὸ ἴδιο.

Τότε ὁ Καπούα ζήτησε νὰ
μιλήσῃ στὸ Βασιλεῖα Κόρο. Ὁ
Μάσσα ὁμοῦς τὸν πληροφορή-
σε πῶς ὁ Κόρο δὲ ζῆ πιά καὶ

ὅτι αὐτὸς ἐκτελεῖ προσωρινὰ
χρῆν ἀρχηγοῦ ἕως οἷου ὁ
Γκρέκο ἐλευθερώσῃ τὴν Περ-
ρουί ποὺ τὴν ἔχει αἰχμάλωτο
καὶ τότε ὁ Μπαγκούπας θ' ἀ-
ποκτήσουν πάλι βασιλεῖα.

— Ἡ ὄμορφη Περρουί εἶπε
τελειώνοντας ὁ Μάσσα, θὰ
γίνῃ Βασίλισσά μας. Σεῖς τώρα
τί θέλετε ἐδῶ ποὺ ἦρθατε;

Ἀμέσως ὁ Καπούα ἐξήγησε
τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του
παρακαλώντας τον ἀρχηγὸ
Μάσσα νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ.

Ὁ Μάσσα κύτταξε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὸν Καπούα χωρὶς ν'
ἀπαντήσῃ, θέλοντας ἴσως νὰ
ψυχολογήσῃ ἐν αὐτὰ ποὺ τοῦ-
λεγε ὁ ἐχθρὸς του ἦταν σω-
στά. Ὅταν λοιπὸν πίστιχε
πῶς οἱ Μπαμπαλοῦ λέγαν ἀ-
λήθεια εἶπε στὸ μάγο πῶς δέ-
χεται νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ.

— Ἄν καὶ εἴμαστε ἐχθροί,
γρύλλισε ὁ γέρω-Μάσσα, θὰ
σοῦ δώσω εἴκοσι πολεμιστὲς
γιὰ νὰ σὲ βοηθήσουν. Ὁ ἀτι-
μος αὐτὸς λευκὸς, ὁ Γκρέκο,
εἶναι συνηθισμένος φαίνεται
νὰ κλέβῃ γυναῖκες. Μὰς ἔκλε-
ψε τὴ βσιλοπούλα Περρουί
ἀφοῦ προηγουμένως ἔπυλα
καὶ σατανικὰ σκότωσε τὸν πα-
τέρα της, τὸ βασιλεῖά μας.
Τώρα θέλουμε νὰ τὴν κάνου-
με βασίλισσα μας καὶ αὐτὸς
τὴν ἔχει αἰχμάλωτισμένη στὴ
σπηλιά του. Ἀφοῦ μοῦ λὲς
τώρα καὶ σὺ πῶς κρατᾷε μοζι
του καὶ τὴ δική της βασίλισ-
σα μὲ τὴ φίλη της, θὰ πῆ πῶς
αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι κλέ-
φτης γυναικῶν καὶ κατὰ τὸ
νόμο μας πρέπει νὰ πεθάνῃ.

Καὶ σηκώνοντας ὁ γέρω

Οι πολέμισοι τοῦ Γιάν εἶχαν ταμπυρωθῆ πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα καὶ ἀρχισαν νὰ ρίχνουν τὰ βέλη τους.

Μήσσα τὰ χέρια του πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἡλίου πρό-
στεσε

— Ὁ Θεὸς ἡλῖος ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή ἐνώνει ἐμᾶς τοὺς ἐχθρὸς γιὰ νὰ χτυπήσουμε τὸ Γκρέκο ποὺ εἶναι ἐχθρὸς καὶ τῶν δύο μας, θὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἐλα τώρα νὰ σοῦ δώσω τοὺς εἰκροὶ ἄντρες ποὺ σοῦ ἔταξα. Ἐγὼ θὰ βοηθήσω ἐσέ-
να καὶ σὺ ἐμένα. Εἶσαι σύμφωνος μεγάλε Καποῦα ;

— Εἶναι σύμφωνος ἀρχηγέ Μάσσα ἀπάντησε ὁ μάγος τῶν Μπαμπαλοῦ γεμάτος χαρὰ

ποὺ πέτυχε τὸ σχέδιό του. Σοῦ δίνω τὸ λόγῳ σου πὼς ἡ κόρη τοῦ πεθαμένου Βασιληᾶ σας σὲ δύο τρεῖς μέρες θὰ εἶναι ἴδω

Ἔτσι οἱ δύο αὐτοὶ προσω-
ρινῶ ἀρχηγοὶ δώσανε τὰ χέ-
ρια ποὺ στοὺς ἀγρίους λαοὺς
ἔχει θέση λόγου τιμῆς.

.....

Ὅταν ὁ Καποῦα μὲ τοὺς πενήντα Μπαγκούπας ποὺ ἦταν ὀπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ ἔφτασαν στὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπαλοῦ, τᾶχασαν κυριο-

λεκτικά από τή θερμή ὑποδοχή πού τούς ἔκαμαν.

Οἱ Μπαμπαλοῦ πού εἶχαν κι' αὐτοὶ εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὰ τὰμ-τὰμ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ..συνμαχικοῦ στρατοῦ, ἔτρεξαν στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο καὶ παρατάχτηκαν σὲ δυὸ ομάδες κρατώντας τὰ δόρατά τους σὲ στάση προσοχῆς. Μόλις φάνηκε ὁ Καπούα πού ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εἰκοσι Μπαγκού-πας, οἱ δυὸ ομάδες τῶν Μπαμπαλοῦ ἄρχισαν νὰ στριγγλίζουν δαιμονισμένα χτυπώντας συγχρόνως τὰ πόδια τους στὴ γῆ. (Κάτι σὰν βῆμα σημειωτόν). Τὰ γυναῖκόπαῖδα καὶ οἱ πόλοι πού ἦσαν πίσω ἀπὸ τούς πολεμιστὰς ἔκαναν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο ἔτσι πού ὅποιος τοὺς ἔβλεπε θὰ νόμιζε πὼς ὄλο ἐκεῖνο τὸ ἄγριο πλῆθος εἶχε κυριολεκτικὰ παραφρονήσει.

Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ γλωσσας τῶν ἄγριων λοῶν εἶναι ἀ-τ-ε-λ-ε-ι-ς ὅπως τις λένε. Τὰ κομμένα μονοσύλλαβα πού ἀπαρτίζουν ὄλο τους τὸ λεξιλόγιό δὲν ἑπαρκοῦν γιὰ τὴν τέλεια μεταξύ τους συνενόηση, γι' αὐτὸ μεταχειρίζονται πάντα τις μεγάλες καὶ παρατεταμένες χειρονομίες μὲ τις ὁποῖες συμπληρῶνουν, ἄς ποῦμε ὄλο τὸ γλωσσικὸ κενὸ

Πολλές φορές αὐτὸ πού θέλουν νὰ ποῖν εἶναι τόσο δύσκολο πού καὶ τὰ λόγια καὶ οἱ χειρονομίες δὲ φτάνουν. Τότε τὸ ἀναγκαῖο συμπλήρωμα γίνεται μὲ γρήγορες κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ἰδιαίτερα μὲ διάφορα λυγίσματα τοῦ κορμιοῦ, ἔτσι πού ὅταν τοὺς βλέ-

πεις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν τοὺς πάρης γιὰ τρελλοὺς. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐντύπωση ἔδιναν ἐκείνη τῇ στιγμή οἱ Μπαμπαλοῦ οἱ ὁποῖοι καλοσῶριζαν τοὺς εἰκοσι Μπαγκούπας.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΓΙΑΝ

Ὁ ἀναγνώστης μας ἀσφαλῶς θὰ θυμᾶται τὸν καλὸ φίλο τοῦ Γκρέκο, τὸν Γιάν πού εἶχε γίνῃ βασιληᾶς τῶν Κιτρινανθρώπων. (*)

Εἶχαμε πῆ πὼς οἱ Κιτρινανθρώποι μὴ ἔχοντας πλεόν βασιληᾶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Γκούσα, ἀνακήρυξαν βασιληᾶ τὸ Γιάν πού ἦταν ὁ πιὸ κατὰλληλος καὶ κατὰ τὰ ἔθιμά τους ἐπειδὴ εἶχε δυνατοὺς καὶ πολλοὺς φίλους.

Ἔτσι ὁ καλὸς Γιάν ἀναγκάστηκε ν' ἀποχωριστῆ ἀπὸ τὸ Γκρέκο μιά καὶ ἡ φυλὴ του τὸν καλοῦσε νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ.

Ὅμως φεύγοντας δὲν ξέχασε τὸ φίλο του πού ἦταν γραφτὸ νὰ γνωρίσουν μαζί τόσες περιπέτειες.

Γι' αὐτὸ σκέφτηκε νὰ κάνῃ ἕνα ὠραῖο δῶρο στοῦ Γκρέκο πού τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ πού δέχτηκε ἀκόμα νὰ γίνῃ φίλος τους.

Καὶ φιλότιμος ὅπως ἦταν ὁ Γιάν, διέταξε τρεῖς πολεμιστὰς του νὰ τοῦ φέρουν ἕναν ἀετὸ ἀπὸ καθαρὸ χρυσὸ πού ἦταν τοποθετημένος πάνω ἀπὸ

(*) Διάβασε τὸ τεύχος ὑπ' ἀριθ. 5.

τόν πέτρινο θρόνο του και πού είχε τό σχήμα περιστεριού μέ σκαλισμένα τά φτερά του. Κατότιν φώναξε τόν τεχνίτη Ρού, πού ἔφτιαχνε τὰ τόξα και τὰ βέλη λέγοντάς του νά κατασκευάσῃ ἕνα χρυσό μαχαίρι και νά σκαλίῃ τή λοβή του.

Σέ μερικές μέρες τό μαχαίρι ἐτοιμάστηκε. Ἡ ὁμορφη τριγωνική λεπίδα του εἶχε μάκρος εἰκοσι-οχτώ πόντους και ἡ λαβή του δώδεκα.

Τό σκάλισμα τῆς λοβῆς τοῦ μαχαίριου παρίστανε μιὰ μάχη ἀετῶν μέ διάφορα ἄλλα ἄγρια ζῶα. Ἦταν δέ τόσο ἐπιτυχημένο τό σκάλισμα αὐτό πού ὁ Γιάν ἐνθουσιάστηκε.

— Εἶσαι μεγάλος τεχνίτης Ρού, εἶπε. Ὁ φίλος μου θά εὐχαριστηθῇ πολὺ ἀπὸ τό δῶρο μου και μάλιστα πῶς πολὺ ἀπὸ τό ὁμορφο σκάλισμά του.

Ἔτσι ἀφοῦ τὰ δῶρα ἐτοιμάστηκαν, ὁ Βασιληᾶς Γιάν τὰ τύλιξε, τό κάθε ἕνα χωριστά, μ' ἕνα εἰδικό δέριμα και τὰ τοποθέτησε σ' ἕνα σακκοῦλι ἀπὸ τομάρι πάνθηρα. Κατόπιν κάλεσε ὄλους τοὺς πολεμιστές του και μέ φωνή πρὸς ἡ συγκίνηση τὴν ἔκανε νά τρέμῃ τοὺς εἶπε.

— Ἄντρείοι μου πολεμιστές, Ἄν σήμερα βρίσκομαι στή ζωὴ κι ἂν ἀκόμα εἶμαι βασιληᾶς σας τό χρωστάμε στὸν γενναῖο φίλο μου τὸν ἀτρόμητο Γκρέκο. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε πὼς αὐτός μᾶς βοήθησε τότε πού μᾶς ἐπετέθησαν οἱ Μπαγκοῦκα στή λίμνη, χαρίζοντάς μας ἔτσι μιὰ μεγάλη νίκη και μάλιστα Χωρίς ἀπώλειες. Γι' αὐτά, συνέ-

χισε ὁ βασιληᾶς Γιάν, σκέφτηκα νά κάνω ἕνα ὄραϊο δῶρο σὸ μεγάλο μας φίλο και νά τό πάω ὁ ἴδιος. Πενήντα πολεμιστές θά ἔρθουν μαζί μου μέ ὄλο τὸν ὄπλισμό τους και ὄλοι οἱ ἀετοί μου θά μᾶς συνοδέψουν. Τὰ δέκα τὰμ-τὰμ θά μποῦν μπροστά και σ' ὄλο τό ὄρομο οἱ τραγουδιστές μας θά τραγουδοῦν τὰ πολεμικά μας τραγούδια. Θέλω φίλοι μου νά προσφέρουμε τὰ δῶρα αὐτά στὸν σὺμμαχό μας μέ ὄλες τίς πρέπουσες τιμές,

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα οἱ πενήντα Κιτριανθρώποι μέ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιληᾶ τους Γιάν, ξεκίνησαν ἀπὸ τὸν καταυλισμό τους κατευθυνόμενοι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο.

Ὅταν ἔφτασαν και σέ μιὰ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων περίπου, ὁ Γιάν τοὺς διέταξε νά σταματήσουν. Χώρισε κατόπιν τοὺς πενήντα πολεμιστάς του σέ δυὸ ομάδες τοποθετώντας τοὺς σέ φάλαγγα κατὰ διάδες. Μπροστά ἀπὸ τίς δυὸ σὺτές φάλαγγες τοποθέτησε τοὺς δέκα Κιτριανθρώπους μέ τὰ τὰμ τὰμ και πίσω τοὺς ἀκριβῶς τοὺς ὄχιτὼ τραγουδιστάς του. Ὑστερα μπαίνοντας κι' αὐτός ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του, ἔδωκε τό σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Σέ λίγο ὄλη ἐκείνη ἡ περιοχὴ ἀντήχησε ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν τὰμ-τὰμ κι' ἀπὸ τὰ πολεμικά τραγούδια τῶν Κιτριανθρώπων.

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Καπούα πού ὑπολόγιζε στή δύναμη τῶν Μπαγκούπας στενοχωρήθηκε ὅταν ὁ γέρω Μάσσα τοῦ ἔδωσε μόνο εἴκοσι ἄντρες ἐνῶ αὐτός ὑπολόγιζε τοῦλάχιστον στοὺς πενήντα. Μὰ ὅπως εἶπαμε ὁ Μάσσα δὲν ἦταν κανονικός ἀρχηγός τῆς φυλῆς καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τοὺς ἄντρες τοῦ Αὐτοῦ ἀκριβῶς ἦταν καὶ ὁ λόγος πού δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτεθῆ ἔναντιον τοῦ Γκρέκο γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν βασιλοπούλα Περρουί, φοβούμενος μὴν πάθῃ ὅ,τι ἔπαθα καὶ τὴν πρώτη φορά, πού οἱ πολεμιστὲς τοῦ ἀποδεκατίστηκαν ἀπὸ τὸν Γκρέκο καὶ ἀπὸ τοὺς Κιτρινανθρώπους.

Μὰ ὁ μάγος Καπούα δὲν εἶχε μάθει τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ μάχη κι' ἔτσι ἡ βοήθεια τοῦ γέρω Μάσσα τοῦ φάνηκε ἐξευτελιστικὴ Ὅμως δὲν εἶπε τίποτα καὶ φρόντισε νὰ συμπληρῶσῃ τὸ κενὸ μὲ τριάντ' ἄντρες δικούς του γιὰτὶ σκέφτηκε πῶς καὶ πενήντα πολεμιστὲς ἔφταναν γιὰ τὴν πολεμικὴ αὐτὴ ἐπιχείρηση.

Φώνοξε λοιπὸν τοὺς πενήντα αὐτοὺς ἄντρες καὶ τοὺς εἶπε πῶς τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωῖ θὰ ξεκινούσαν γιὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Γκρέκο πού ἦταν πιά καιρὸς νὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἄξιζε ..

Τὴν ἐπομένῃ λοιπὸν, ὁ συμμαχικός στρατὸς Μπαμπαλοῦ — Μπαγκούπας ξεκίνησε κι' αὐτὸς κατευθυνόμενος πρὸς τὸ

μέρος πρὸ βαισκόταν ἡ σπηλιά τοῦ Γκρέκο ἔχοντας ἀρχηγὸ καὶ ὄδηγὸ τοὺς τὸν καμπόνηρο μάγο Καπούα.

Τὸ ξεκίνημα τῶν δύο στρατευμάτων, (τῶν Κιτρινανθρώπων καὶ τῶν Μπαμπαλοῦ δηλαδή), ἔτυχε νὰ γίνῃ τὴν ἴδια μέρα, μόνο πού ὁ κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο στρατοὺς βόδιζε ἔχοντας διαφορετικὸ πρόγραμμα καὶ χωρὶς βέβαια νὰ φαντάζεται πῶς σὲ λίγο θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

.

Οἱ πολεμιστὰ τῶν Μπαμπαλοῦ—Μπαγκούπας εἶχαν φτάσει πιά κοντὰ στὴν σπηλιά τοῦ Γκρέκο ὅταν ὁ Καπούα τοὺς διέταξε νὰ σταματήσουν. Διάλεξε τότε δύο Μπαμπαλοῦ καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάω πρὸς τὴ σπηλιά καὶ νὰ κατασκοπεύσουν καλὰ τὸ μέρος.

— Προσέξτε τοὺς εἶπε. Θέλω νὰ μοῦ πεῖτε ἂν ὁ Γκρέκο εἶν' ἐκεῖ καὶ τί κάνει αὐτὴ τὴ στιγμή Ἐπίσης κυττάξτε ποῦ βρίσκονται οἱ λευκοὶ καθὼς καὶ οἱ δυὸ γορίλλες. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνακαλύψουν γιὰτὶ θὰ μὰς χαλάσετε τὰ σχέδια. Ἐμπρός, πηγαίνετε.

Οἱ δυὸ Μπαμπαλοῦ ἔφυγαν καὶ ὁ Καπούα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πολεμιστὲς κάθησαν καταγῆς περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τους.

Δὲν θὰ εἶχαν περάσει τρία λεπτὰ ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τῶν δυὸ Μπαμπαλοῦ ὅταν ὁ Καπούα πετάχτηκε εἰφθιὰ ὄρθως. Τοῦ φάνηκε πῶς ἀκου-

σε μακρυνό ηχο τὰμ—τὰμ. Γέντωσε τότε τὸ αὐτί του πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκουγόντουσαν εἰ ἦχοι καὶ διαπίστωσε πῶς οἱ ἦχοι αὐτοὶ ὀλοένα καὶ πληθιαζαν.

— Εἶναι τὰμ—τὰμ εἶπε στοὺς συντρόφους του, ποῦ ἄρχισαν νὰ κυττάζουιν κι' αὐτοὶ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση καὶ κάπως σαστιεμένοι. Ὁ Καπούα ποῦ αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν τὰμ—τὰμ ποῦ ἔκουγε τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Ἄρχισε νὰ στενοχωρεῖται καταλαβαίνοντας πῶς κάποιοι ἐχθρὸς ζυγώνει. Γύρισε τότε καὶ ρώτησε τοὺς Μπαγκούπας ἂν γνώριζαν τὸ σύστημα οὐτὸ τῶν τὰμ—τὰμ ποῦ τώρα ἄρχισε νὰ ἀκούγεται καθαρότερα. Μὰ κι' ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ἀρνητικά.

— Τότε, εἶπε ὁ Καπούα, ποιοὶ νᾶναι καὶ τί νὰ θέλουν ἀπὸ δῶ; Εἶναι φίλοι τοῦ Γκρέκο ἢ ἐχθροὶ;

Ξάφνου τοῦ ἦθε μιά σκέψη ποῦ ἔκανε τὰ μικρά του μάτια ν' ἀστράψουν ἀπὸ χαρά. Καὶ σκύβοντας ἀμέσως εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του ποῦ φοβισμένοι κάπως περίμεναν τὴς ὁδηγίες του.

— Ἄκουστε, τοὺς εἶπε σιγά. Δὲν ξέρομε ποιοὶ ἔρχονται καὶ πόσοι εἶναι. Δὲν ξέρομε ἀκόμα ἂν εἶναι φίλοι ἢ ἐχθροὶ. Γι' αὐτὸ θὰ σκαρφαλώσουμε ἀπάνω στὰ δέντρα καὶ θὰ κρυφτοῦμε μέσα στὰ φυλλώματά τους. Ἄπ' ἐκεῖ πάνω θὰ δοῦμε, θὰ κρίνομε καὶ ἀγαλόγως θὰ κάνομε. Ἄν δοῦμε πῶς εἶναι φίλοι μας θὰ

τοὺς ἀφήσομε νὰ περᾶσουν. Ἄν ὅμως εἶναι ἐχθροὶ θὰ τοὺς χτυπήσομε. Τὸ σύνθημα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ δταν φωνάξω «Ἐφοδος». Τότε θὰ πέσετε πάνω τους καὶ δὲν θ' ἀφήσετε οὔτε ἕναν ζωντανό.

Κεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐφίτασαν καὶ οἱ δυὸ Μπαμπαλοῦ λέγοντας πῶς ὁ Γκρέκο καθὼς καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ἐκεῖ.

Ἀμέσως ὁ Καπούα ἔδωσε διατάγη καὶ σ' ἕνα λεπτό οἱ πενήντα ἐκεῖνοι ἄντρες, βρέθησαν σκαρφσλωμένοι καὶ χωμένοι μέσα στὸ πυκνὰ φυλλώματα τῶν γιγαντιαίων δέντρων.

Ἦταν καιρὸς γιατί σ' ἕνα λεπτό φάνηκαν οἱ πρῶτοι Κιτριάνθρωποι ποῦ κρατοῦσαν τὰ τὰμ—τὰμ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς τραγουδιστὲς καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς πενήντα ὀλοφόρους.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ φόβισε τὸν Καπούα καὶ ποῦ τὸν ἀνάγκασε νὰ μὴ δώσῃ τὸ σύνθημα ὅπως εἶχε ἀρχικὰ πῆ, ἦταν οἱ εἰκοσι περίπου ἄετοι ποῦ ὑποστήριζαν τὴ στρατιωτικὴ αὐτὴ συνοδεία. Ὁ πονηρὸς μάγος τῶν Μπαμπαλοῦ βλέποντας τοὺς ἄετοὺς κατάλαβε πῶς ὁ στρατὸς αὐτὸς ἦταν φίλοι τοῦ Γκρέκο. Ἄλλως τε αὐτὸ ἦταν φανερό. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὀποῖον προχωροῦσαν πρὸς τὴ σπηλιὰ οἱ Κιτριάνθρωποι, ἔδειχνε φιλικὲς διαθέσεις. Κι' ὕστερα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄετοὺς τὸν γνώριζε καλά. Γι' αὐτὸ φρόντισε ν' ἀποσιωπήσῃ

τὸ σύνθημα κι' ὁ στρατὸς τῶν Κιτρινανθρώπων πέρασε ἀνενόχλητος.

ΑΡΧΗ ΜΑΧΗΣ

Ὅπως ξέρουμε οἱ Μπαμπαλοῦ δὲν ἦσαν μόνοι τους παρά εἶχαν καὶ εἴκοσι Μπαγκούπας μαζί τους. Ἀρχηγὸς τοῦ συμμαχικοῦ αὐτοῦ στρατοῦ ἦταν ὁ Καπούα. Δηλαδή Μπαμπαλοῦ. Ὅπως λοιπὸν εἶναι γνωστὸν οἱ Μπαγκούπας ἦσαν ἐχθροὶ τῶν Μπαμπαλοῦ, κι' ἂν τώρα βρισκόντουσαν σύμμαχοι αὐτὸ ὠφέλιμο στὴν κοινὴ τους ἐχθρα ἐναντίον τοῦ Γκρέκο. Ὅμως σχεδὸν πάντοτε, (κι' αὐτὸ εἶναι γεγονὸς ποῦ ἔχει ἀποδειχθῆ ἢ συμμαχικὴ ἄς ποῦμε σύμπραξις δὲν κρατάει περισσότερο ἀπὸ ἓνα φτάρνισμα (γερμανικὴ παροιμία), γι' αὐτὸ δύο Μπαγκούπας ποῦ ἦσαν ἀνεβασμένοι στὸ ἴδιο δέντρο καὶ ποῦ ἔτυχε νὰ εἶναι ἀπὸ κείνους ποῦ εἶχαν τὴν ἄλλη φορὰ οἱ Κιτρινανθρώποι νικῆσει καὶ αἰχμαλωτίσει πέρα στὴ λίμνη, μόλις εἶδαν τοὺς ἐχθροὺς τους ἀγρίεψαν τόσο πολὺ ποῦ ἔστειλαν δυὸ βέλη τρυπώντας ἔτσι ὑποῦλα δυὸ Κιτρινανθρώπους στρατιῶτες ποῦ κυλίστηκαν κατὰ γῆς αἰμόφυροι.

Ἡ σύγχυσις ποῦ παρουσιάστηκε τότε ἦταν γενικὴ. Τόσον ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Κιτρινανθρώπων ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν... συμμάχων δημιουργήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἓνα ἀναστάτωμα. Οἱ Κιτρινανθρώποι

τρόμαξαν ἀπὸ τὴν ἀξαφνὴ αὐτῆ ἐπίθεσις καὶ περιτριγύρισαν τοὺς δυὸ συναδέλφους τους ποῦ ψυχοραγύσαν, κυττάζοντας τοὺς σὺν χαμένοι.

Οἱ Μπαμπαλοῦ ἐπίσης ποῦ δὲν εἶχαν ἀκούσει τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ ἀπορώντας γιὰ τὴν πρωτοβουλία αὐτῆ τῶν Μπαγκούπας ποῦ συγχρόνως τοὺς προσέβαλε δὲν ἤξεραν πῶς νὰ φερθοῦν καὶ τί νὰ κάνουν.

Ὁ Καπούα ποῦ ξαφνιάστηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίθεσις καὶ βλέποντας πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ ἀλλιῶς, σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦλάχιστον τῆς συγχύσεως ποῦ εἶχε ἐν τῷ μεταξύ δημιουργηθῆ στοὺς Κιτρινανθρώπους.

Καὶ πέρανοντας θάρρος φώναξε δυνατὰ.

— «Ἐφοδος».

Ἦταν τὸ σύνθημα.

Εἴκοσι βέλη σφύριξαν τότε σκίζοντας τὸν ἀέρα ποῦ τὰ πέντε ἀπ' αὐτὰ καρφώθηκαν στὰ κορμιὰ τῶν Κιτρινανθρώπων.

Ἀμέσως φωνὲς ἀγριεὶς καὶ οὐρλιαχτὰ ἀκουστήκαν καὶ ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα ποῦ βρισκόντουσαν σὲ λίγη μακρινὴ ἀπόστασις ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Γιάν, ἀρχισαν νὰ πηδοῦν σὺν τσακάλια οἱ ἀνθρώποι τοῦ Καπούα καὶ τοῦ Μάσσα.

Ὁ Γιάν ποῦ κατάλαβε ἀμέσως πῶς ἡ θέση τῶν πολεμιστῶν του ἦταν δύσκολη ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη αὐτῆ ἐπίθεσις

καί θέλοντας νά τοὺς τυνάσῃ τὸ ἠθικὸ τοὺς φώναξε.

— Πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα γρήγορα καὶ ἐτοιμάστε τὰ βέλη σας Οἱ Κιτρινάνθρωποι ποτὲ δὲν λύγισαν. Θάρρος παιδιά.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα οἱ πολεμιστὲς τοῦ Γιάν εἶχαν ταμπουρωθεῖ πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα καὶ ἀνακτώντας τὸ ἠθικὸ τοὺς πρὸς στιγμὴν ἔχασαν, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὰ βέλη τοὺς ἐναντίον τῶν Μπαμπαλοῦ-Μπαγκούπας πρὸς κ' αὐτοὶ τώρα ἀναγκάστηκαν νὰ πολεμοῦν προφυλασσόμενοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἔτσι ἡ μάχη πῆρε τὸν κανονικὸ τῆς δρόμο παρ' ὅλη τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση τῶν Μπαγκούπας.

Οἱ Κιτρινάνθρωποι πολεμοῦσαν πιὸ ἄνετα γιὰτὶ ὅπως εἴπαμε ἦσαν κοντοὶ καὶ λεπτοί, ἔτσι πρὸς οἱ κορμοὶ τῶν δέντρων τοὺς ἔκρυβαν καλά.

Οἱ Μπαγκούπας ὅμως καὶ ἰδίως οἱ Μπαμπαλοῦ, ἦσαν ψηλοὶ καὶ εὐρωστοὶ ἄντρες πρὸς ὅπως εἶναι φυσικὸν ἔδιναν στόχο περισσότερο.

Τὸ νὰ εἶσαι ψηλὸς καὶ εὐρωστος εἶναι ὅπως δὴποτε πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον ὅμως στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἀντιστρέφεται σὲ μειονέκτημα.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Μπαγκούπας βρέθηκαν κάπως σὲ δύσκολη θέση ἀναγκασόμενοι νὰ πολεμοῦν μὲ πολὺ περιορισμένες κινήσεις.

Μὰ καὶ κάτι ἄλλο ἦταν πρὸς ἐνοχλοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τοῦ

συμμαχικοῦ στρατοῦ μάγο Καπούα. Τὸ ὅτι τριάντα Μπαμπαλοῦ πολεμιστὲς βρισκόντουσαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ πάρουν μέρος στὴν μάχην κ' αὐτὸ γιὰ οἱ Μπαμπαλοῦ δὲν μεταχειρίζοντουσαν τόξα καὶ βέλη, παρὰ μόνον δόρατα καὶ σασκούρια.

Ἔτσι πολεμοῦσαν εἴκοσι ἐναντίον πενήντα πρὸς φυσικὰ ἢ δυσαναλογία ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη.

Ὁ Καπούα πρὸς δὲν περίμενε πρὸς θὰ τοῦ χαλοῦσαν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπον τὰ σχέδιά του, ἔψαχνε νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο πρὸς νὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴ νίκη ἢ ὁποῖα μέχρι στιγμῆς τοῦλάχιστον φαινόταν ἀμφίβολη. Φοβόταν μὴν τύχη καὶ ὁ Γκρέκο ἀντιλαμβάνόταν τὴ μάχην καὶ μαθαίνοντας ποιοὶ πολεμοῦν ἐρχόταν νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους του, ὁπότε αὐτὸ σήμαινε πλέον καθαρὴ ἡττα τῶν Μπαμπαλοῦ - Μπαγκούπας.

Ἐν τῷ μεσοξυ ἡ μάχην ἐξακολουθοῦσε καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῶν συμμαχῶν ἦσαν τέσσαρες νεκροὶ καὶ τρεῖς τραυματῆται. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ δὲ τῶν Κιτρινανθρώπων ἦσαν οἱ ἀρχικοὶ ἑπτὰ νεκροί.

Ὁ Καπούα ὅμως ὅσο ἐβλεπε τὴν ἀδράνεια τῶν πολεμιστῶν του σκύλιαζε ἀπὸ τὴ φύρακα του καὶ ἡ μακρόστενη μούρη του εἶχε πάρει μιὰ ὄψιν χαλκοπράσινη.

Ἄξαφνα μιὰ σκέψη φώτισε τὸ μυαλὸ του πρὸς ἀμέσως ἐτοιμάστηκε νὰ τὴν πραγματοποιήσει.

Βγάζοντας λοιπόν μιὰ δυνατή φωνή κάλεσε όλους τούς Μπαμπαλού ν' αφήσουν τὰ δέντρα ποὺ βρίσκονται καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ ὑποχωροῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δάσους τρέχοντας. Ἐπίσης εἶπε στοὺς Μπαγκούπας νὰ καθήσουν ἐκεῖ καὶ νὰ ὑποστηρίξουν αὐτὴ τὴν ὑποχώρηση ποὺ ὁ Καπούα τὴ θεωροῦσε ἀπαραίτητη.

Μὰ ἦταν γραφτὸ νὰ μὴ γλυτώσουν καὶ οἱ τριάντα ἀπὸ τὰ βέλη τῶν Κιτρινανθρώπων ποὺ τοὺς λάνισαν κυριολεκτικὰ, μόλις τοὺς εἶδαν νὰ φεύγουν. Δέκα Μπαμπαλοῦ σκοτώθηκαν ἢ ἀχρηστεύθηκαν καὶ ὁ Καπούα τραυματίστηκε στὸ μπῆρσο του ποὺ ἄρχισε νὰ τοῦ πονᾷ φοβερά.

Ὅταν μετρήθηκαν καὶ εἶδαν πὼς εἶχαν μείνει δέκα ἐννέα ἀπὸ τριάντα ποὺ ἦνθουσαν, κατέβασαν ντροπισμαμένοι τὸ κεφάλι, μὰ καὶ λυπημένοι γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συντρόφων τους.

ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον ὁ θόρυβος τῆς μάχης καὶ οἱ φωνές τῶν πολεμιστῶν ἔφτασαν στ' αὐτιά τοῦ Γκρέκο καὶ τῶν φίλων μας ποὺ ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

— Προσέξτε παιδιά, φώναξε ὁ Γκρέκο. Δὲν ξέρουμε ποιοὶ πολεμοῦν καὶ πόσοι εἶναι. Καθῆστε σεῖς νὰ πάω ἐγὼ μὲ τὸ Χούλα κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη σᾶς φωνάζω.

Ὅμως κείνη τὴ στιγμή πρόβαλε ὁ Γιάν μὲν' ἀπ' τὰ δέν-

τρα ποὺ μόλις τὸν εἶδε ὁ Γκρέκο τᾶχασε.

— Ἐσὺ Γιάν, εἶπε, τί συμβαίνει φίλε μου;

Ὁ Γιάν τότε ἐξήγησε στὸν Γκρέκο τὴν ἀξαφην ἐπίθεση τῶν Μπαγκούπας ἐναντίου τοὺς καὶ τὴ συμμαχία τους μὲ τοὺς Μπαμπαλοῦ.

— Τοὺς ἀτιμούς, ἔκανε ὁ γενναῖος ἥρωας μας ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ. Τοὺς ἀτιμούς δὲν ἔβαλαν λοιπὸν μυαλό;

Καὶ κάνοντας μιὰ χειρονομία στὸν Πάουλ καὶ στοὺς ἄλλους εἶπε

— Παιδιά, ἔλατε μὲζι μου, οἱ Κιτρινανθρωποὶ φίλοι μας κινδυνεύουν. Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσουμε.

Ἀμέσως πέντε πιστόλια βγήκαν ἀπὸ τίς θήκες τους ἔτοίμα νὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο στὸν ὑπολοὺ ἐχθρό.

Ὅμως ὁ Γκρέκο δὲν ἤθελε νὰ πάη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦθε ὁ Γιάν. Πῆρε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τράβηξε ἀνατολικά κάνοντας ἓνα μεγάλο κύκλο. Ἦταν φανερό πὼς ἤθελε νὰ πλευρίσῃ τὸν ἐχθρό. Σὲ δέκα λεπτὰ βρέθηκαν σ' ἓνα μικρὸ ὑψωμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαίνόντουσαν οἱ δύο ἀντίπαλοι ποὺ πολεμοῦσαν.

Τότε ὁ Γκρέκο μέτρησε τοὺς Μπακούπας ἦσαν μόνον ὀχτώ.

— Ἐμπρὸς εἶπε. Ρίχτε τους. Μὴν ἀφήσετε κανένα.

Περὶ τοὺς τριάντα ἐπανοληπτικοὶ κρότοι πιστολιῶν ἀντήχησαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὀχτὼ

Ὁ Γκρέκο ἄρπαξε ἕναν Μπαμπαλοῦ καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὰ πόδια ἄρχισε νὰ τὸν περιστρέφῃ καὶ νὰ χτυπᾷ μ' αὐτὸν τοὺς ἄλλους

κορμιά των Μπαγκκούπας σωριάστηκαν άψυχα στη γη.

“Ομως οι φίλοι μας δεν πρόκαναν να χαρούν τη νίκη τους. “Αξαφνα στριγγλιές και άλλα λαγομοί άκούστηκαν πίσω τους που τους έκαναν να γυρίσουν τα κεφάλια τους ξαφνιασμένοι.

Είδαν τότε δεκαεννέα άγριους της φυλής των Μπαμπαλου που πρόβαλαν μέσ’ από τους θάμνους σαν τέρατα της άποκαλύψεως κρατώντας τα μακρρά τους δόρατα και που τους έπετέθηκαν ξαφνικά και «έκ των άπισθεν».

“Ο Γκρέκο που ήταν συνηθισμένος άπ’ αυτές τις άξαφνες επιθέσεις των άγριών δεν άχασε παρά δίνοντας ένα πελώριο τινάγμα άρπαξε έναν Μπαμπαλου, τον σήσωσε ψηλά και πιάνοντάς τον από τα πόδια άρχισε να τον περιστρέφει με δύναμη κρατώντας τον γερά πάντοτε.

Φωνές κακό και πονεμένα ούρλιαχτά άντήχησαν τότε.

“Ο δυστυχισμένος Μπαμπαλου που του ήταν γραφτό να γίνη σβούρα στα χέρια του άτσαλένιου Γκρέκο, καθώς περιστρεφόταν με δύναμη χτυπούσε πάνω στους άλλους συντρόφους του που ξεφώνιζαν στριγγλίζοντας άπελπισμένα.

Δέκα ή δωδεκα Μπαμπαλου βρίσκόντουσαν με σπασμένα τα κεφάλια τους αναίσθητοι κατα γης και άλλοι τρεις βόγυουσαν πονεμένα κρατώντας τα σαγόνια τους που ήταν τώρα χωρίς δόντια και καταματωμένα.

Τέλος το στριφογύρισμα σταμάτησε και ο δυστυχισμένος αυτός άγριος τινάχτηκε μακρρά από το μανιασμένο Γκρέκο με το κεφάλι του ποτοποιημένο αφήνοντας την τελευταία του πνοή, θύμα κι αυτός της έγκληματικής μανίας του Καπούα.

“Ηταν τόσο γρήγορη αυτή η σκηνή και τόσο άξαφνη που οι φίλοι μας δεν είχαν προλάβει να σκεφτούν πως θ’ άντιμετώπιζαν αυτούς τους είκοσι λογοχοφόρους.

Τρεις Μπαμπαλου που γλύτωσαν τυχαία το θάνατο είχαν ζαρώσει κυττάζοντας τέν ήράκλειο έκείνον άντρα που τον μισούσαν μα και που παράλληλα τον θαύμαζαν.

Και πέφτοντας στα πόδια του γενναίου παλληκαριου φώναξαν.

— Δυνατέ Γκρέκο λυπήσου μας και χάρισέ μας τη ζωή.

“Ο Γκρέκο που ως γνωστόν ήταν άνθρωπος που δεν πείραζε τους αιχμαλώτους του, γύρισε και τους κύτταξε περιφρονητικά,

— Δέν άρίζετε ούτε να πεθάνετε, είπε. “Ομως σας χρειάζομαι Και γυρνώντας είπε στο Χούλα.

— Πάρτους και δέστους σε κείνα τα δέντρα. Τους θέλω αυτούς για να παραγγείλω κάτι στον Καπούα, του δειλου αυτού και άνανδρου άρχηγου τους.

“Εν τώ μεταξύ ο Γιάν μάζεψε τους πολεμιστές του από τους όποιους έλειπαν όχτώ

καί στενοχωρημένος γι' αὐτήν τὴν ἀπώλεια τράβηξε γραμμὴ στρατοπεδεύοντας ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τοῦ Γκρέκο. Ὁ ἥρωας μας ἀκόμα δὲν εἶχε μάθει τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεως τῶν Κιτριανθρώπων καὶ φυσικὰ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ γιὰτὶ ὁ Γιάν κινητοποίησε τοὺς ἄντρες του λές καὶ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά πολεμικὴ ἐκστρατεία.

«Γιατί, βέβαια, σκεπτόταν ὁ Γκρέκο καθὼς γύριζαν κατευθυνόμενοι πρὸς τὴ σπηλιὰ, οἱ λαοὶ αὐτοὶ μόνο σὰν πρόκειται νὰ πολεμήσουν πέρνουν τὰ τὰμ—τὰμ μαζί τους. Εἶναι σὰ νὰ ποῦμε τὰ ὄργανα ποὺ διαγείρουν τὴν πολεμικὴ μανία τῶν πολεμιστῶν. Μ' αὐτὸς δὲν πήγαινε σὲ μάχη. Τοὺς Μπακούπας τυχαίως τοὺς συνάντησε. Ποῦ πήγαινε λοιπὸν ἔτσι καὶ τόσο ἀρματωμένος; Ἄς εἶναι. Θὰ μάθουμε σὲ λίγο».

Ὁ Χούλα ποὺ εἶχε προπορευτῆ μὲ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους πέρασε ἀναγκαστικὰ μπροστὰ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ κυρίου του. Ἐξῶ καὶ ἀκουμπισμένη σ' ἓνα δέντρο περίμενε ἡ Τάκου-Λῆ τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ φάνηκε ὁ Χούλα μὲ τοὺς τρεῖς Μπαπαλοῦ αἰχμαλώτους ποὺ μόλις εἶδαν τὴ Βασίλισσά τους ἔτρεξαν γρήγορα καὶ πέφτοντας στὰ πόδια της φώναξαν.

— Τάκου-Λῆ, Βασίλισσά μας σώσε μας. Σώσε ἀπὸ τὸ θάνατο τρεῖς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς σου ποὺ σ' ἀγαποῦν.

Ἡ ΛΙΜΑ ΤΟΥ ΤΣΙΡΟ-

ΓΙΑΝΝΟΥ

Ἦταν δειλινό.

Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἀφηναν πιά τὸ οὐράνιο στερέωμα ἔπεφταν χρυσοκόκκινες πάνω στὰ φύλλα τῶν δέντρων ποὺ καθὼς κουνιόντουσαν ἔπαιρναν μιὰ ζαφειρένια ὄψη.

Ἡ δροσιά ἄρχισε ν' ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀποπνιχτικὴ ζέση τῆς ἡμέρας κι' ἓνα δροσερὸ ἀεράκι ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου λόφου ἔκανε τὰ πουλιὰ νὰ ζωηρέψουν γιὰ λίγο τὸ κελάϊδιμά τους ἔως ὅτου ἡ βαθεῖα νύχτα ἀπλωθῆ στο ἀχανές ἐκεῖνο βασίλειο τῆς Ζούγκλας. Τίποτα δὲ θύμιζε τὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη πάλη μὲ τὸ φίδι ποὺ εἶχε ὡς γνωστὸν κουλουριαστῆ γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Χουάν καὶ ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἀπομεσήμερο.

Ὁ ἀναγνώστης βέβαια θὰ θυμᾶται πὼς τὸ γενναῖο ἐλληνόπουλο ἔσωσε τὸ δυστυχῆ φίλο τοῦ Ζοζὲ ἀπὸ βέβαιο θάνατο, κατορθώνοντας νὰ σκοτώσῃ τὸ τρομερὸ ἔρπετό κατὰ τὸν τρόπον ποὺ διαβάσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος μας.

Τὸ τρίτο αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Νάσσου ποὺ ἔγινε μέσα στὸ μικρὸ διάστημα μιᾶς μέρας ἦταν, ὅπως καὶ νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς, καταπληκτικὸ ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας τοῦ Νάσσου Καρανάσσου.

Γι' αὐτὸ τώρα ὁ Τσιρόγιαννος ποὺ κάθεται μαζί μὲ τὸ

Φώτη και τὸ Στάθη βέω ἀπὸ τῆ σκηνῆ τῶν Ἰσπανῶν ἔλεγε.

— Βρὲ σὺ σὸν τὸ θυμᾶμαι καὶ τὸ μεσημεριανὸ ἀδερφέ μου, Τι φίδι ἦταν ἐκεῖνο; Ἴσαμε βέ ἔφτά μέτρα. Δηλαδή ἀμαξοστοιχία δλάκερη. Καὶ πῶς ἦταν κουλουριασμένο γύρω ἀπὸ τὸ φουκαρά τὸ Χάνο.

— Χουάν, ὄχι Χάνο τὸν διόρθωσε ὁ Στάθης. Ἐσὺ κοντεύεις νὰ τὸν κάνης καὶ παλαμίδα τὸν ἄνθρωπο.

— Τὸ ἴδιο εἶναι κύρ Στάθη μου... κι' ὁ Χάνος ψάρι εἶναι καὶ ὁ Χουάν ψάρι ἔγινε κάτω ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ.

— Δηλαδή τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ἀπορώντας ὁ Φώτης.

— Νὰ ρὲ κορόϊδο. Ἐτσι ποὺ τὸν εἶχε στριμώξει τὸ φίδι, ὁ φουκαράς ὁ τέτοιος... πῶς τὸν εἴπαμε ..

— Χουάν.

—...Ὁ Χουάν ἔγινε Χάνος. Δηλαδή ψάρι. Δηλαδή σπαρτάραγε ὁ φουκαράς. Δὲν εἶδες ρὲ πῶς εἶχε μελανιάση καὶ πεταχτῆ δέω τὰ μάτια του; Βαγγαλιστρα μου. Οὔτε ψῦλος στὸν κόρφο του. Τέτοια μανούρα λοιπὸν ἀπὸ φίδι δὲν τὴν περίμενα. Πολὺ ζόρικος ὁ κύριος Πύθωνας, μὰ πολὺ πιὸ ζόρικος καὶ ὁ Νᾶσσος. Τοῦ ἐξηγήθηκε ἀδερφέ μου μὲ τὴν παραμύθα πολὺ ἔξυπνα. Καὶ χλάπ καὶ χλοῦπ "Ἄλλα της... τοῦ φωνάζω, ἀπάνω του ρὲ Ἑλληνα; δεῖξε στοὺς κυρίους ποιοὶ εἴμαστε Ἐδῶ ἢ Ρόυμελη ἔδῶ κι' ὁ Περάλας Ρίχτου Νᾶσσο μου κι' ἐγὼ εἶμαι δῶ.

Τὰ μετόπισθεν δουλεύουμε πάντα γιὰ τοὺς μάχιμους, Κουράγιο ρὲ χάνο ξαναφονάζω στὸν .. καταπιεζόμενο. Βάστα Ρόυμελ δηλαδή κι' ἡ παραμύθα γιὰ σένανε δουλεύει. Καί... χράπ ἢ οὐρά τοῦ μάγκα καρφώνεται στὴ γῆς. Αὐτὸ ἦτανε. Ἄρχισε τότε ἡ.. ὀπισθοχώρηση κανονικὴ καί... ἄδοξη μέχρι συντελείας τοῦ ξεκουλουριάσματος. Ἐτσι ὁ Πύθωνας ποὺ γύρευε περιπέτειες μᾶς ἄφησε χρόνους κι' ὁ σύμμαχος τῶρα εἶναι καλὰ καὶ μείζ καλύτερα.

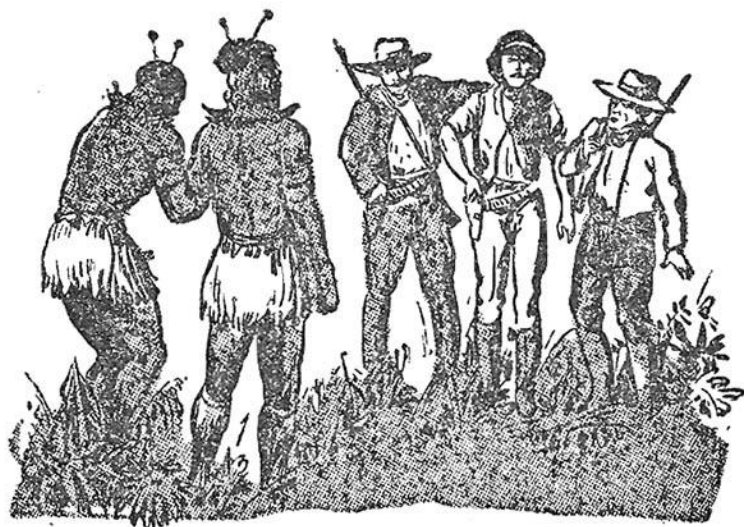
Ὁ Στάθης κι' ὁ Φώτης γέλασαν μὲ τὴν ἔξυπνη αὐτὴ ἀνακεφαλαίωση τῆς μεσημεριανῆς ἐκείνης ἱστορίας ποὺ παρ' ὅλο τὸ κωμικὸ τῆς ὕψος ἦταν ἐν τούτοις γεμάτη ἀπὸ ἀτράνιαχο πατριωτικὸ αἶσθημα.

Δυνατὰ χειροκροτήματα ἀκούστηκαν τότε κι' ὁ Τσιρόγιαννος ξισφνιασμένος γύρισε καὶ εἶδε τὸ Νᾶσσο ἔτοιμο γιὰ δεύτερη κλάκα.

— Νὰ λείπουν οἱ γαλαρίες παρκαλῶ, ἔκανε ὁ Τσιρόγιαννος ποὺ ἡ ἐμφάνιση τοῦ Νᾶσσο τὸν εὐχαρίστησε.

— Σάμπως τὰ παραλὲς Γιάννη, τοῦ εἶπε μισοειρωνικὰ τὸ Ἑλληνόπουλο. Κύτταξε γιατί θὰ σὲ μεταφέρω ἀπὸ τὰ μετόπισθεν στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ τότε ἀλλοίμονο σου.

— Κομμένη Θανάση. Καλὰ εἶμαι στὰ μετόπισθεν... μὴν τ' ἀνακατέβης ἔκανε ὁ Τσιρόγιαννος χαμογελῶντας.

Μόλις είδαν τούς δύο άγρίους νά έρχονται κατά πάνω τους, ξαφνιάστηκαν και άσυναίσθητα τά χέρια τους άγγιξαν τά πιστόλια τους

ΡΙΚΟ—ΡΙΚΟ

— Καταλοῦ, πάρε δυό άντρες μαζί σου και τρέξε κάτω στο στρίψιμο του βουνοῦ νά δῆς τί γυρεύουν αυτοί οι λευκοί που έχουν εκεί κατασκηνώσει Πρόσεξε. Δέν θέλω νά σάς δοῦν γιατί δέν ξέροῦμε πόσοι είναι και τί διαθέσεις έχουν Πήγαινε Καταλοῦ.

— Πηγαίνω άμέσως άφέντη. Αυτοί οι άντρες ἦσαν τῆς φυλῆς τῶν Ρίκο-Ρίκο.

*Ο άρχηγός τῆς φυλῆς αἰ-

τῆς λεγόταν Ρίκο-Τό (*) και ἦταν ὅπως έχουμε δῆ σέ προηγούμενα τεύχη τῆς Ιστορίας μας, τίμιος, καλός φιλόξενος και πρό παντός φιλήσυχος.

Μά κι' ὅλη ἡ φυλή εἶχε τὸν ἴδιο χαρακτήρα με τὸ βασιληᾶ τῆς.

Ζούσαν χωρὶς πολέμους και καυγάδες κι' ἀπὸ τίς γειτο-

(*) Στὴν γλῶσσα τῶν Ρίκο-Ρίκο, Τό θά πῆ βασιληᾶς ἀρχηγός.

νικές τους φυλές ήταν άποξε-
νωμένοι.

Έκείνο που τους άπασχο-
λούσε πιο πολύ ήταν οι οικο-
γένειές τους που γι' αυτές
μπορούσαν να έκτεθούν στο
μεγαλύτερο κίνδυνο.

Φυλή νοικοκυρεμένη μ' άλ-
λους λόγους και ήθικότητα,
δέν μπορούσε να χωνέψη την
έλευθερία στις σχέσεις των
δύο φύλων, όπως συνέβαινε
στις άλλες φυλές γι' αυτό ο
Βασιληάς τους Ρίκο - Τό που
ήταν εξάδελφος του Βασιλιά
της φυλής των Τανγκοί Τέο-
Λή, είχε άπαγορέψει μια για
πάντα την είσοδο ξένων άλ-
λης φυλής στον καταυλισμό
του.

Πρό δύο ήμερών πρόσεξε
πολλούς λευκούς, που είχαν
κατασκηνώσει στους πρόποδες
του λόφου και θέλησε να πι-
στοποιήσει αν αυτοί οι λευκοί
ήσαν έχθροι ή φίλοι.

Έστειλε λοιπόν τον ύπα-
σπιστή του Καταλού μαζί με
δύο άλλους άντρες να κατα-
σκοπεύσουν τους ανθρώπους
της κατασκηνώσεως και β,τι
άνακαλύψουν να του το ανα-
φέρουν.

Οι τρεις Ρίκο μόλις έφτασαν
λίγα μέτρα μακριά από την
κατασκήνωση των Ισπανών ξα-
φνιάστηκαν από κάτι άγριες
φωνές που άκουσαν. Προχώ-
ρησαν λίγο και με πολύ προ-
φύλαξη προσπάθησαν να δουν
τί γίνεται και για ποιο λόγο
οι λευκοί αυτοί φωνάζουν έτσι.

Τότε ο Καταλού πρόσεξε

δύο μεγάλα δέντρα που είχαν
παχύ φύλλωμα και σε θέση τέ-
τοια που αν ανέβαιναν πάνω
θά μπορούσαν να παρακολου-
θήσουν τους λευκούς άθέατοι.

Έτσι κι' έγινε.

Μέσα σε δυό λεπτά οι τρεις
Ρίκο βρέθηκαν σκαρφαλωμένοι
πάνω στα δέντρα και άκρβως
τη στιγμή που ο φοβερός Πύ-
θωνας είχε κουλουριαστή γύ-
ρω από το σώμα του Χουάν.

Έννοείται πως οι Ρίκο κα-
ρακολούθησαν όλες τις φάσεις
του τρομαχτικού άγωνα με
κοιμένη την άνάσα τους.

Είδαν το μαρτύριο του άν-
θρώπου που είχε αιχμαλωτι-
στεί από το φίδι, είδαν τους
άλλους λευκούς που έτρεξαν
μόλις άκουσαν τις φωνές και
τό καταπληκτικότερο από όλα
τόν άδοξο θάνατο του φιδιού
από ένα παιδί που δέν φαινό-
ταν παραπάνω από δεκαπέντε
χρόνων.

Όταν τέλος αυτή ή τραγι-
κή σκηνή τέλειωσε και το φίδι
κατατρυπημένο από τις σφαι-
ρες βρισκόταν νικημένο και ά-
ψυχο στη γη ο Καταλού είπε
στο σύντροφό του σιγά.

— Όμάρια αυτό το παιδί εί-
ναι ήρωας. Παλληκάρι πραγμα-
τικό· ο βασιληάς μας θά ευχα-
ριστηθί πολύ άμα του το που-
με και θά του στείλη όπωσδή-
ποτε δώρα.

— Ίσως Καταλού αλλά δέν
ξέρουμε ακόμα τί άνθρωποι εί-
ναι αυτοί οι λευκοί. Με το να
είναι κανείς έξυπνος δέ θά πη
πως είναι και καλός. Πρωτ'

ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν αὐτοὶ οἱ λευκοὶ εἶναι ἐχθροὶ ἢ φίλοι.

— Σωστά 'Ομάρτα' ἄλλως τε γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἴμαστε ἐδῶ ἀπάντησε ὁ σύντροφός του. "Ὁμως πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσουμε;

— Αὐτὸ σκέφτομαι καὶ 'γὼ Καταλοῦ.

— Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται. "Ἔτσι πάνω στὸ δέντρο...

— Τί λές ἐοῦ νὰ κάνουμε;

— Ξέρω 'γὼ; 'Απὸ δῶ δὲ θὰ μάθουμε καὶ πολλὰ πράματα.

— Τί πολλά, τίποτα δὲ θὰ μάθουμε. Νὰ ξέραμε τουλάχιστο τὴ γλώσσα τους.

— "Εμ, ἂν ξέραμε ἦτανε καλά. "Αφοῦ ὅμως δὲν τὴν ξέρουμε;

— Τότε:

Ξαφνικὰ ὁ τρίτος Ρίκο πού ὡς κείνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε πάρει μέρος στὴ συζήτηση πετάχτηκε.

— Τὸ βρήκα 'γὼ παιδιά, εἶπε.

Οἱ ἄλλοι δυὸ σύντροφοὶ του γύρισαν καὶ τὸν κύτταξαν.

— Τί βρήκες Χοῦ; τὸν ρώτησαν.

— Κάτι πού θὰ μᾶς δώση νὰ καταλάβουμε ἂν αὐτοὶ εἶναι καλοὶ ἢ κακοὶ ἄνθρωποι.

— Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ πού βρήκες, ρώτησε ὁ Καταλοῦ. Εἶναι ἐξυπνο τουλάχιστο;

— 'Ακοῦστε, ἔκανε σοβαρὰ ὁ Χοῦ. Θὰ κατεβούμε ἀπὸ τὰ δέντρα χωρὶς νὰ κάνουμε θόρυβο. "Εγὼ θὰ κάνω τὸν ἄρρωστο κι' ἕνας ἀπὸ σὰς θὰ

μὲ κρατᾷ ἀγκαλιαστὰ σὰν νὰ μὴ μπορῶ τάχα νὰ περπατήσω. Θὰ πᾶμε στὴν κατασκήνωσή τους καὶ θὰ ζητήσουμε φιλοξενία. "Ὁ ἄλλος θὰ μείνη κρυμμένος ἐδῶ πάνω στὸ δέντρο. "Αν δὴ πῶς μᾶς μεταχειρίστηκαν καλὰ θὰ φύγη καὶ θὰ πάη νὰ τὸ ἀνακοινώσει στὸ βασιλιᾶ μας.

— Κι' ἂν τύχη καὶ μᾶς φερθοῦνε ἄσχημα;

— Τότε πάλι θὰ τρέξη στὸν καταυλισμὸ νὰ ζητήσῃ ἐνισχύσεις. Καὶ ξέρεις' ἄλλοίμονό τους. Καλύτερα νάχουν πεθάνει πρὶν γυρίσουμε.

"Ὁ Καταλοῦ καὶ ὁ 'Ομάρτα κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ σχέδιο τοῦ Χοῦ δὲν ἦταν σπουδαῖο μὰ δὲν ἦταν καὶ γιὰ πέταμα. Πάντα εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴν καλὴ κρίση τοῦ Χοῦ πού ἦταν καὶ ὁ γιατρός τῆς φυλῆς τους.

"Ὁμως ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἔπρεπε νὰ τελειώνουν πρὶν νυχτώση. "Αμέσως λοιπὸν ἔβγαλαν τὴν ἀπόφαση νὰ κρατήσῃ τὸν... ἄρρωστο ὁ 'Ομάρτα πού ἦταν πιὸ γερός καὶ θαρραλέος καὶ στὸ δέντρο νὰ καθῆσῃ ὁ Καταλοῦ πού εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ τρέξη γρήγορα σὰν ζαρκάδι.

"Αν λοιπὸν συνέβαινε νὰ χρειαστοῦν βοήθεια, τότε ὁ Καταλοῦ θὰ εἶχε φτάσει στὸν καταυλισμὸ σὲ μισὴ ὥρα.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε παιδιά ἔκανε ὁ Χοῦ μὲ ὕφος πολὺξερου ἀνθρώπου. Οἱ λευκοὶ δὲν πειράζουν ἂν δὲ τους πειράξῃς. "Ἔτσι δὲ μᾶς ἔλεγε

ὁ θεὸς Τεό - Λή; (*) Ἐμπρός λοιπόν.

Καὶ οἱ δύο Ρίκο ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ δέντρο ἐνῶ ὁ Καταλοῦ φρόντιζε νὰ βρῆ μέσα στὰ φυλλώματά του θέση πὸ κατάλληλη καὶ πὸ σίγουρη γιὰ τὴν παρακολούθησή του.

ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΡΙΚΟ-ΡΙΚΟ

Ὅπως τὸ προεῖδε ὁ ἔξυπνος Χοῦ ἔτσι κι' ἔγινε.

Μόλις ὁ Στάθης μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς συντρόφους του εἶδαν τοὺς δύο ἀγρίους νὰ ἐρχονται κατὰ πᾶν τὸς ἐαφνιάστηκαν καὶ ἀσυνόλητα τὰ χέρια τοὺς ἄγγεξαν τὴ λαβή τῶν πιστολιῶν τους.

Ὅμως ἀμέσως κατάλαβαν πῶς πρόκειται περὶ... ἄρρωστου κι' ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ Φώτης τότε πῆγε κοντὰ στὸ Χοῦ καὶ πιάνοντάς τον ὅπὸ τὸ μπράτσο τὸν βοήθησε τὰ περπατήση.

Σὲ λίγο ὁ Χοῦ βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ἓνα ράντσο διπλά στὸν Ἰσπανὸ Χουάν ποῦ κι' αὐτὸς ξαπλωμένος ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπίσῳδιο τοῦ φιδιοῦ δεχόταν τίς περιποιήσεις τοῦ Ζοζέ.

— Ρε σεῖς, γκρίνιαζε ὁ Τσιρόγιαννος νοσοκομεῖο εἶν' ἐδῶ; Ἡ πρώτων Βοηθειῶν;

(*) Διάβασε τὰ προηγούμενα τεύχη.

Ὁ Ἄρτοδρο μαζί μὲ τὸν Ἄλυπενις καὶ τὸν Τίτο ποῦ εἶχαν ξανοιχθῆ γιὰ νὰ κυνηγήσουν γύριζαν κείνη τὴ στιγμή κρατώντας ἓνα μικρὸ ἀγρογοῦρουνο ποῦ εἶχαν σκοτώσει.

— Μπᾶ ἔκανε ὁ Ἄρτοδρο. Τί βλέπω κύρ Στάθης; Ἐχουμε κι' ἄλλον ἄρρωστο!

— Ναι ἔκανε ὁ Στάθης πονετικά. Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος κάπου χτύπησε καὶ δὲν μισοεῖ νὰ περπατήση Περνοῦσε ἀπὸ δῶ καὶ τὸν λυπηθήκαμε. Παῖός ξέρεῖ ἂν δὲν ἐξηκανένα κοῖδι σπασμένο ὁ κακομοίρης. Γι' οὗτο σκεφθήκαμε νὰ τὸν βοηθήσουμε ἴσως καὶ γιατρευτῆ ὁ ἄνθρωπος.

— Ποῦ καλά ἔκαμες κύρ Στάθης τοῦ εἶπε ὁ Ἄρτοδρο ποῦ κι' αὐτὸς ἦταν ποιόψυχος ἄνθρωπος.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ἀφέντες μου ἀκούστηκε ἀξφανα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγρίου Χοῦ ποῦ μιλῶσε ἀγγλικά καὶ ποῦ εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὴ συνομιλία τῶν δύο ἀρχηγῶν πῶς οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καλὲς διαθέσεις.

— Καὶ ποῦ ἔμαθες ἐσὺ ἀγγλικά; τὸν ρώτησε παραξενεμένος ὁ Ἄρτοδρο πηγαίνοντας κοντὰ του.

— Ὁ θεὸς μου εἶναι βασιλῆας μιὰς ἄλλης φυλῆς καὶ κάποτε ποῦ εἶχε πολὺ ταξιδέψει τὰ ἔμαθε. Κοντὰ του ἔιαθαι καὶ γὼ γιατί αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε μαζί μὲ τὰ δικά του παιδιά.

— Μπράβο τότε έκανε ο Στάθης. Τότε κύριε Άρτοδρο μποροϋμε νά μάθουμε από τό βασιληά τής φυλής αύτής αρκετά πράγματα που σας ένδιαφέρουν όσον άφορά τήν ύπόθεσή σας.

— Ναι, ναι κύριε Στάθη· άς γίνη πρώτα καλά αύτός ο άνθρωπος και ύστερα βλέπουμε.

— Κάθησε έδω τοϋ ειπαν έως ότου γίνης καλά.

Τότε ο Κοϋ ειπε στον Όμαρά τί συμβαίνει κι' άμέσως αύτός ειδοποίησε τόν Καταλοϋ που έτρεξε ν' αναφέρη στο βασιληά του τό χαρμόσυνο γεγονός.

Έτσι ο βασιληάς Ρίκο· Τό έστειλε μιá ισχυρή συνοδεία νά παραλάβουν τούς λευκοϋς οι όποιοι έιτυχαν τής μεγαλύτερης φιλοξενίας που γνώρισαν ποτέ ξένοι από άγρια φυλή

Ή Μαίρη που δέν φαντασθηκε την λυγίδα και που δέν πρόφθασε νά άμυνθῆ, τάχασε από τήν ξαφνική επίθεση τοϋ Καπούα και παρέλυσε στα χέμια του.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ

Ὁ Καπούα κάθε ἄλλο παρά τέτοια καταστροφή περίμενε. Ποτέ δὲν φανταζόταν πὼς θὰ τύχαινε νὰ ἐμποδιστῆ ἀπὸ τοὺς Κιτρινανθρώπους, ἀτύχημα δηλαδὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

Τώρα νικημένος, πληγωμένος, ντροπιασμένος καὶ τροπικντὸς μὴ ξέροντας πὼς νὰ δικαιολογήσῃ τὸ χασμὸ τῶν τριάντα πολεμιστῶν του, βιάδιζε μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο πέρνοντας τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὁ Γκρέκο μὲ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς Κιτρινανθρώπους εἶχε φύγει πιά ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἰκοσιεφτά Μπαμπαλοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ βροῦνε τέτοιο τραγικὸ θάνατο...

Ἔτσι λοιπὸν καθὼς βιάδιζε ὁ Καπούα ἄκουσε βήματα. Κρύφτηκε τότε γρήγορα πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ προσπάθησε ν' ἀντιληφθῆ ἀπὸ ποῦ ἀκουγόντουσαν οἱ βηματισμοί.

Σὲ λίγο εἶδε σὲ μιὰ ἀπόσταση πενήντα περίπου μέτρων τὴ Μαίρη ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὴν ἀντίθετη ἀπὸ τὴ δική του κατεύθυνση. Δηλαδὴ πρὸς τὴ σπηλιά.

«Κατάλαβα, σκέφτηκε. Αὐτὴ ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς φωνές τῶν πολεμιστῶν καὶ ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο της. Ὅμως ἤρθε ἄργά. Δὲν βρῆκε κανένα φυσικὰ καὶ τώρα γυρίζει».

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Καπούα ἀστράψαν κι' ἓνα σατα-

νικὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη του.

— Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ μουρμούρισε. Μάλιστα Ν' ἀρπάξω τούτη θῶ καὶ νὰ παραγγείλω στὸ Γκρέκο νὰ μοῦ φέρῃ τὴν Τάκου—Δή. Ἄλλοιῶτικα θὰ τὴν σκοτώσω. Ἄλλῶ πὼς νὰ τὴν ἀρπάξω ;

Τότε ὁ πονηρὸς Καπούα σκέφτηκε τὸ κόλπο τῆς ἀλεπούς μὲ τὸν πετεινὸ. Πέφτει λοιπὸν κάτω κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ μουγκρίζει κάνοντας τὸ λαβωμένο.

Τὸ κόλπο ἔπιασε καὶ ἡ δύστυχη Μαίρη γύρισε πίσω της νὰ ἰδῆ τί τρέχει.

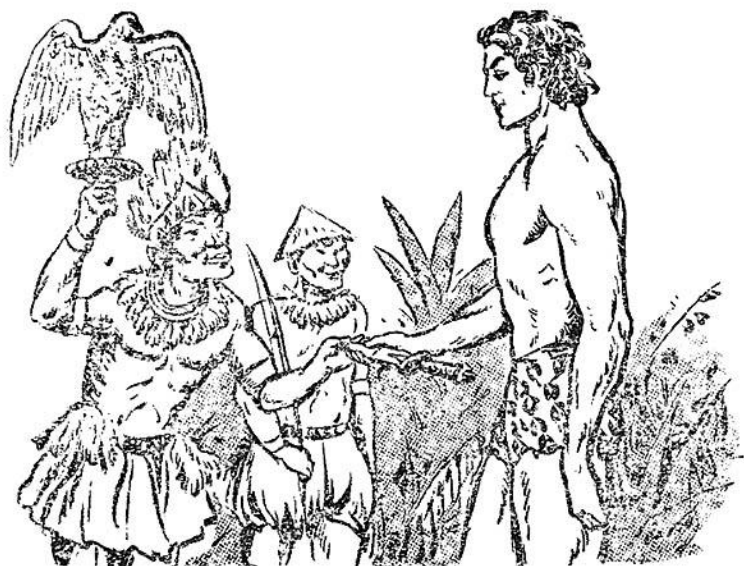
Πρόσεξε λοιπὸν ἓναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὴ γῆ καὶ σφάδαζε καὶ ποὺ θὰ ἦταν πληγωμένος ἀσφαλῶς.

Νομίζοντας λοιπὸν πὼς πρόκειται νὰ πρᾶγματικὸ τραυματία τῆς μάχης ποὺ εἶχε προηγηθῆ, ἔτρεξε κοντὰ του γιὰ γὰ τοῦ προσφέρει τὶς βοήθειές της.

Μὰ μόλις ἔσκυψε πάνω του ὁ Καπούα τινάχτηκε ἀπότομα ὄρθιος καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ.

Ἡ Μαίρη ποὺ δὲν φαντάσθηκε τὴν παγίδα καὶ ποὺ δὲν πρόφτασε ν' ἀμυνθῆ βγάζοντας τὸ πιστόλι της, τᾶχασε ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεση τοῦ Καπούα καὶ παρέλυσε στὰ χέρια του.

Τότε ἐκεῖνος ἀφοπλίζοντάς τὴν τὴν ἀνάγκασε νὰ προχω-

Εἶσαι ἕνας ἀξίος φίλος, Γιάν, καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

ρήση πέρνοντας τὸ δρόμο γιὰ
τὸν καταυλισμό του.

Σούρουπο.

Οἱ Μπαμπαλοῦ ποῦ εἰδοποι-
ήθηκαν ἀπὸ τὰ τὰμ—τὰμ καὶ
ἀπὸ τοὺς σκοπούς τους γιὰ
τὸν ἐρχομὸ τοῦ Καπούα καὶ
τῆς αἰχμαλώτου, βγήκαν ἔξω
στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο καὶ περίμε-
ναν νὰ φανῇ ὁ ἀρχηγὸς τους.

Παραξενεμένοι δὲ ποῦ δὲν
ἔβλεπαν καὶ τοὺς πολεμιστὰς

νὰ γυρίζουν μαζί του ἀρχισαν
νὰ τοὺς βασανίζουν ἀσχημα
προαισθήματα ποῦ σὲ λίγο
βγήκαν ἀληθινά.

Ὅταν ὁ μάγος Καπούα ἔ-
φτασε στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο ποῦ
ἦταν μαζεμένοι οἱ Μπαμπα-
λοῦ, προχώρησε ἀμίλητος πρὸς
τὸ ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ Ρά καὶ
φώναξε δυὸ πολεμιστὲς.

Μόλις ἦρθαν τοὺς παρέδωσε
τῇ Μαίρη λέγοντάς τους.

— Νὰ κλειστῇ στὴν καλύβα

τοῦ Θανάτου καὶ τέσσερις πολεμιστὲς νὰ τὴν φυλάνε ἀπ' ἔξω.

Κατόπιν ἀναγκάστηκε νὰ διηγηθῆ ὅτι συνέβησαν καὶ ὅτι ὁ μισητὸς Γκρέκο κατώρθωσε πάλι νά... νικήσῃ.

Ἐξηγώντας τους λοιπὸν τὸ σχέδιό του, τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν γυναικῶν δηλαδὴ, κατέληξε:

— Μπαμπαλοῦ, Ὁ Γκρέκο μᾶς νίκησε πάλι. Ὁ ἄτιμος αὐτὸς καὶ ὑπουλὸς ἐχθρὸς μας ἔχει συμμάχους κἀτι κίτρινους καὶ κοντούς ἀνθρώπους ποὺ γυρίζουν γύρω-γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιά του καὶ τότε φυλάνε. Ὁ στρατὸς μας ἔπασε πάνω σὲ τριακόσιους καὶ ἴσως πρὸ πολλοὺς τέτοιους κιτριναὶ ἀνθρώπους κι' ὅπως καταλοβαίνετε δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Ὅμως τώρα μὴ φοβάσθε. Θὰ τοῦ παρηγγείλω νὰ μᾶς δώσῃ πίσω τὴ βασιλίσσά μας Τάκου-Λή, ἀλλοίως ἢ φλενάδα του ποὺ εἶναι αἰχμάλωτὸς μας θὰ πεθάνῃ. Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι βούτξε τὸ πλήθος. Θέλουμε τὴ βασιλίσσά μας. Νὰ μᾶς τὴ φέρῃ πίσω τὴ βασιλίσσά μας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ δούστυχη Μαίρη ποὺ δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγγαν καὶ οἱ Μπαμπαλοῦ νομίζον-

τας πὼς ὄλα σὸτὰ ἦταν ἐτοιμασίες γιὰ τὴ θανατικὴ τῆς ἐκτέλεση, δὲν μπόρεσε νὰ συκρατήσῃ δυὸ δάκρυα ποὺ κύλισαν θερμὰ πάνω στὰ ὠχρὰ τῆς μάγουλα.

— Ὅτι εἶναι γραμμένο ψιθύρισε.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο βρισκόταν κλεισμένη στὴν καλύβα τοῦ θανάτου.

ΕΝΑΣ ΑΕΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ὅταν ὁ Γκρέκο ἐπέστρεψε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους φίλους του στὴ σπηλιά ἤδρε τὴν Τάκου-Λή στενοχωρημένη καὶ κλαμμένη.

— Τί συμβαίνει Τάκου-Λή; τὴ ρώτησε.

— Τίποτα κυριε μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ ὄφρος ὑποταγῆς, ἐνῶ τὰ μεγάλα καὶ ὁμορφα μάτια τῆς τὸν κυττοῦσαν μὲ λατρεία. Σὲ παρακαλῶ μόνο ἐλευθέρωσε τὸς τρεῖς οὐτὸς αἰχμάλωτους. Μοῦ κάνει κακὸ νὰ τοὺς βλέπω ἔτσι δεμένους.

— Θὰ τοὺς ἀφήσω ἀγαπημένη μου, ἔκανε γελώντας ὁ κολόκαρδος Γκρέκο. Ὅμως θέλω νὰ παραγγείλω κἀτι στὸν ἄτιμο ἀρχηγὸ τους τὸν Καπούα.

Διέταξε τότε νὰ λύσουν

τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς φέρουν μπροστά του.

Οἱ αἰχμάλωτοι μόλις λύθη-
καν ἤγαν καὶ ζάρωσαν τρο-
μαγμένοι κοντὰ στὴ βασιλίσ-
σά τους σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ
πρὸς ζητοῦν προστασία ἀπὸ τὴ
μητέρα τους.

— Ἡ Βασίλισσα Τάκου-Λή,
ἀκούστηκε ἡ βροντερὴ φωνὴ
τοῦ ἥρωά μας σὰς χαρίζει τὴ
ζωὴ Τρέξιτε τώρα καὶ πέστε
εἰς τὸ ὕπουλο ἀρχηγός σας πῶς
εἶναι ἀτιμὸς καὶ πῶς δὲν κρα-
τάει τὸ λόγο του. Ἄν λοιπὸν
τύχη καὶ τὸν πιάσω ποτὲ στὰ
χέρια μου θὰ τὸν σκοτώσω
σὰν τὸ σκυλί. Πηγαίνατε.

Οἱ τρεῖς Μπαμπολοῦ τότε
ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὴν
Τάκου Λή φιλώντας τὰ πόδια
της ὡς ἄντι ἀπὸ λίγο ἔφευ-
γαν τρεχᾶτοι πρὸς τὸν καταυ-
λισμὸν τους.

Ὁ ἥρωάς μας ποτὲ δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ φανταστῇ τὴν
αἰτία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Γιάν
καὶ μάλιστα τῆς κινητοποιή-

σεως τόσο στρατοῦ ἐκ μέ-
ρους του μόνο καὶ μόνο γιὰ
νὰ τοῦ προσφέρῃ ἐκεῖνα τὰ
δυσὸ χρυσᾶ δῶρα.

Ὅταν λοιπὸν τῶμαθε ἀπὸ
τὸ στόμα τοῦ φίλου του πρὸ
συγχρόνως τοῦ προσέφερε τὸ
δερμάτινο ἐκεῖνο σακκουλάκι
μὲ τὸ πολύτιμο περιεχόμενον, ὁ
γενναῖος μας φίλος ἔνοιωσε
μιὰ τέτοια συγκίνηση γιὰ τὴ
χειρονομία τοῦ φίλου του πρὸ
τὸν ἀγκάλιασε λέγοντάς του.

— Εἶσαι ἕνας ἀξιὸς φίλος
Γιάν καὶ σ' εὐχαριστῶ.

Τόσο τὸ χρυσὸ μαχαῖρι μὲ
τὴ σκαλισμένη λαβὴν του, ὅσο
καὶ ὁ ἀετός πρὸς τὰ ἐπίσης
σκαλισμένα φτερά του ἀστρα-
φταν, ἄρresαν πολὺ σ' ὄλους
τοὺς φίλους μας πρὸς ἰκανο-
ποιουμένους τοῦ εἶπαν.

— Μπρόβο Γιάν εἶναι θαυ-
μάσια τὰ δῶρα σου. Εἶσαι
πολὺ καλὸς φίλος καὶ γεμά-
τος ἐνθουσιασμοῦ φώναξαν.

— Ζήτη ὁ Βασιληᾶς Γιάν.

— Ζήτη ὁ φίλος μας.

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

- "Ωστε λοιπόν έτσι εἶ ;
- Ναι ἀφέντη Καπούα.
- Καί εἶπε πῶς θάρρη ὁ Ἰδιος νά ἐλευθερώσῃ τή λευκή γυναίκα ;
- "Ἔτσι εἶπε.
- Καί πῶς δέ θά ξαναδοῦμε πιά τή βασιλίσσα μας ;
- Κι' αὐτό τό εἶπε ἀφέντη,
- Πότε θάρρη Μπουμποῦ ;
- Πρίν δύσῃ ὁ ἥλιος.
- Καλά τότε ἄς κοπᾶσῃ.

Ὁ φοβερὸς μάγος Καπούα μαθαίνοντας ἐκεῖνα πού τοῦ παράγγειλε ὁ ἐχθρὸς του, ἄρχισε νά προετοιμάζεται γιὰ τὴν ἀνιμετώπιση τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Γκρέκο μὰ καί γιὰ τὴ θυσία τῆς Μαίρης πού ὅπως δῆποτε εἶχε σκοπὸ νά τὴν ἐκτελέσῃ.

Ἡ λευκὴ ἐκαίνη γυναίκα ἔπρεπε νά θυσιαστῇ γιὰ δύο λόγους.

Πρῶτα - πρῶτα γιὰ νά ἰκανοποιηθοῦν τὰ ἱερά πνεύματα πού εἶχαν θυμώσει ἀπὸ τὴ στάση τῆς βασιλίσσας πού ἐξακολουθοῦσε νά βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ τῆς ἔτσι τὰ ἱερά καί τὰ δσια τῆς φυλῆς καί ὕστερα ἀπὸ ἐκδίκηση.

— Ὁ Γκρέκο ὅταν ἔρθῃ, εἶλεγε στοὺς πολεμιστὰς του ὁ Καπούα, δὲν θά βρῆ παρά τὴ στάχτη τῆς λευκῆς φίλης του κι' αὐτό γιατί ἔτσι πρέπει νά τιμωρεῖται ἕνας κλέφτης γυναικῶν Ὅμως πρόσθεσε δὲν θά μπορέσῃ νά μῆ στὴν κα-

ταυλισμὸ τῶν Μπαμπαλοῦ ὅσο κι' ἂν πασούσῃ

Ὁ Καπούα καί ὁ Κάγια— Μούγια ἔλαβαν λοιπὸν τὰ μέτρα τοὺς. Ὅλη ἡ δύναμις τῶν πολεμιστῶν τῆς φυλῆς εἶχε κινητοποιηθῆ.

Διακρίσει περίπου ἄντρες μὲ τὸν ὄπλισμὸ τοὺς εἶχαν ζῶσει ὄλον τὸν καταυλισμὸ κατὰ τέτοιον τρόπο πού δὲν θά μποροῦσε οὔτε κουνούπι νά περάσῃ.

Τὰ τὰμ - τὰμ πού ἦντουσιν τοποθετημένα στὰ ὑψώματα καί πάνω στὰ πανύψηλα δέντρα, θά εἰδοποιουσαν τὴν ἀφίξη τοῦ ἐχθροῦ κι' ἔτσι οἱ Μπαμπαλοῦ θά μπορούσαν νά ἐτοιμάζουσαν γιὰ τὴ μάχη αὐτὴ πού ὅπως καί οἱ ἴδιοι ἔλεγαν ἔπρεπε νά εἶναι καί ἡ τελευταία

— "Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νά λείψῃ τοὺς εἶχε πῆ ὁ Καπούα. "Ἡ ἐγὼ ἢ αὐτός. "Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρει.

Κι' οἱ Μπαμπαλοῦ πού εἶχαν τρομερὰ ἐπηρεασθῆ τόσο καιρὸ τώρα ἀπ' τοὺς καθημερινούς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς ἐναντίον τοῦ Γκρέκο, δὲν ἔβλεπαν πότε θά ἐρχόταν ἡ στιγμή πού θά ξεμπέρδευαν πιά ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ ὑποκείμενο.

Εἶχαν ὄλα κανονιστῆ καί οἱ Μπαμπαλοῦ περίμεναν νά τοὺς δοθῆ ἡ διαταγὴ γιὰ νά οδηγήσουσαν τὸν αἰχμάλωτο στὸν τόπο τῆς θυσίας καί διπλα στὸ ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ Ρά...

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ",
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πού κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,"
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

